

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד יסמין נוי

המאשימה

נגד

כוטייר עודה (עציר)
באמצעות ב"כ עוה"ד
נעמה אלחדד ושי טובים

הנאשם

הכרעת-דין

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

(1). כתב-האישום:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של **אימונים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז – 1977 ושתי עבירות של **תקיפת עובד ציבור** לפי סעיף 382א(א) לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 22.3.19 בשעה 15:20, בעת שהנאשם היה נתון במשמרות חוקית באגף ההפרדה 13 בתא 20 בכלא איילון, הוא פנה אל הסוהר מני חיים וביקש ממנו כי יפתח לו את אשנב דלת תאו.

הסוהר מני חיים השיב לנאשם בשלילה, משום שבקשתו מנוגדת לנהלי שב"ס.

אז, ירק הנאשם דרך סורג דלת תאו בפניו של הסוהר מני חיים ופגע בו סמוך לעינו השמאלית.

בעקבות היריקה, הזעיק הסוהר מני חיים את מפקד המשמרת באגף, הסוהר חייר עלווה, אשר הגיע אל המקום יחד עם צוות הסוהרים עודד פרץ, חייר שנאן, זידאן חמדאן ונביל נאסר אלדין.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

עד להגעתם של הסוהרים למקום דפק הנאשם על דלת תאו והסוהר מני חיים לחץ על לחצן המצוקה.

הסוהר חייר עלווה פנה אל הנאשם וביקש ממנו, כי יושיט את ידיו דרך אשנב דלת תאו לצורך כבילתו והוצאתו לתא הצינוק, אך הנאשם סירב ואמר לו: "שם עליך זין ועל הצינוק".

הסוהר חייר עלווה פנה אל הנאשם בשנית וביקש ממנו כי יושיט את ידיו מבעד לאשנב דלת תאו לצורך כבילתו, שכן אחרת יאלץ להיכנס אל התא עם צוות הסוהרים. בתגובה, איים הנאשם על הסוהר חייר עלווה, באומרו לו, כי אם ייכנסו לתא יזיין אותו ואת אחותו וזאת כשהוא מחזיק מקל מעץ בידו.

הסוהרים נכנסו אל תאו של הנאשם כדי לכבול אותו.

בתגובה, קפץ הנאשם על הצוות שנכנס, כשהוא אוזז בידו במקל העץ, החל להכות את צוות הסוהרים באמצעות המקל.

הסוהר נאיל אלאדין הדף את הנאשם והוא נפל ארצה.

הסוהרים ניסו לכבול את הנאשם, אך הנאשם התנגד לכבילתו בבעיטות. הוא פגע ברגלי צוות הסוהרים וניסה להדוף אותם.

כתוצאה מההתנגדות לכבילתו והשימוש הסביר בכוח של הסוהרים, נחבל הנאשם בחבלות שפשופים על פניו.

הנאשם פונה בידי הצוות אל מרפאת הכלא, אך סירב לקבל טיפול רפואי.

במהלך שהותו של הנאשם במרפאת הכלא איים הנאשם על הסוהר חייר עלווה באומרו: "עשית את הטעות של החיים שלך, אתה לא יודע למה אני מסוגל".

בהמשך, עת הובל הנאשם לצינוק איים הנאשם על הסוהר חייר עלווה, פעם נוספת, כי הוא ידאג שיפתחו לו את הפנים ושזה עניין של זמן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

(2). תגובת הנאשם:

למעט העובדה שבמסגרתה שהה הנאשם בתא הכלא המדובר, הוא כפר במיוחס לו.

לדבריו, הוא אכן פנה אל הסוהר מני חיים וביקש ממנו כי יפתח את תא דלת תאו, אך לא ירק עליו.

כאשר הגיעו הסוהרים אל המקום ופרצו אל תאו, הוא לא תקף אותם, לא אחז במקל וטען שהוא זה שהותקף על-ידם ונחבל.

הנאשם הוסיף, כי במרפאה הוא לא איים על הסוהר חייר עלווה.

במסגרת עדותו, טען הנאשם, כי הוא לא ירק על הסוהר מני חיים, אלא הטיח בו את המילים "טפי עליך".

הוא אישר כי היכה עם מקל המטאטא, שברשותו בדלת הברזל של תאו, אך לא איים על הסוהרים, לא תקף אותם, אלא הותקף על-ידם ונחבל.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ב. דיון:

(1). הסוהר מני חיים :

הסוהר מני חיים סיפר בעדותו (עמוד 11 שורה 19 והלאה), כי במסגרת אותה משמרת הייתה זו הפעם הראשונה שהוא פגש בנאשם (עמוד 19 שורה 10).

באותו הערב הוא עבד לבדו באגף ההפרדה (עמוד 47 שורה 1 והלאה).

בשעות הערב, הנאשם פנה אליו וביקש ממנו לפתוח את אשנב דלת תאו. הוא השיב לו בשלילה, שכן משעה 20:00 אסור לפתוח את האשנב (עמוד 17 שורה 1 והלאה).

כאשר הוא עמד מולו, ירק הנאשם אל עבר פניו, היריקה פגעה בו (הצביע על מצחו בצד ימין) תוך כדי שהנאשם מקלל אותו: "באותו רגע הוא ירק עליי... בפנים, קילל אותי" (עמוד 11 שורה 30 + עמוד 1 שורה 26).

לדבריו, בעת שהנאשם ביקש ממנו לפתוח את האשנב הוא היה "עם פרצוף נורא מאיים" (עמוד 17 שורה 21).

אף אם הנאשם היה מבקש זאת בדרך יפה, העד לא היה פותח לו את האשנב, שכן זה בניגוד לנהלים (עמוד 18 שורה 15 והלאה).

בעקבות כך, התקשר מני חיים אל מפקד המשמרת חייר עלווה, מפקד האגף, וסיפר לו על היריקה (עמוד 12 שורה 2).

חייר עלווה אמר לו: "אני בדרך אליך להוריד את האסיר לצינוק" (עמוד 12 שורה 2 + עמוד 34 שורה 6 והלאה).

לאחר מכן, החל הנאשם לחבוט בחוזקה כחצי דקה (עמוד 99 שורה 7 והלאה) על דלתות התא (הוא שמע את הקולות, אך לא ראה את הדפיקות – עמוד 41 שורה 12).

אז, הוא לחץ על לחצן המצוקה המזעיק את צוות הסוהרים (עמוד 12 שורה 5 + עמוד 36 שורה 30).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לדבריו, הוא לא לחץ על לחצן המצוקה בעקבות היריקה והקללות אלא בעקבות הדפיקות על דלתות התא.

לדבריו, דפיקות על דלתות התא מהוות קוד ברור להפעלת לחצן מצוקה – הסביר את שיקול דעתו בעניין זה (עמוד 37 שורה 22 והלאה).

לחצן מצוקה הינו לחצן המתאים למצב חירום ולפי שיקול דעתו היה זה מצב חירום שהצדיק את הפעלתו (עמוד 38 שורה 1 והלאה).

אל המקום הגיעו צוות הסוהרים, וביניהם מפקד המשמרת חייר עלווה (עמוד 12 שורה 5 + עמוד 42 שורה 28).

מפקד המשמרת פנה אל הנאשם, ניהל עמו משא ומתן כדי שיכניס את ידיו מבעד לאשנב הדלת לצורך כבילתו: "המפקד המשמרת התחיל, פנה אליו, אמר לו "אני מוריד אותך לצינוק, תן לי ידיים לכבול אותך, ואני מוריד אותך לצינוק" (עמוד 12 שורה 6 והלאה).

הנאשם סירב וקילל את מפקד המשמרת.

לדבריו, אותה עת הוא ראה את הנאשם אוחז במקל "של מטאטא ביד" (עמוד 12 שורה 8).

הנאשם "כביכול הוא איים על מפקד המשמרת עם המקל הזה" (עמוד 13 שורה 6).

לפי עדותו, כל אותה עת, היה העד ליד מפקד המשמרת ושמע את חלופת הדברים (עמוד 12 שורה 12).

הסוהרים הצטיידו במגנים (עמוד 12 שורה 13).

העד ניגש אל היומן כדי לפתוח להם את דלת התא והם נכנסו פנימה.

מסר שמיד עם כניסת הכוח אל תוך התא הנאשם "אז הוא גם קפץ עליהם עם אותו מקל" (עמוד 13 שורה 7).

הכוח הדף את הנאשם, אשר נפל על הרצפה והמקל נפל ממנו ארצה (עמוד 13 שורה 32 + עמוד 15 שורה 8).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הנאשם התנגד "הוא השתולל, הופעל שימוש בכוח סביר" (עמוד 12 שורה 15). העד הדגים הנפות ידיים של הנאשם כמי שמתנגד למעצר (עמוד 13 שורה 27 והלאה).

לטענתו, ראה מה התרחש בתוך התא דרך דלת התא המסורג בעת שהיה מחוץ לו בפרוזדור. לדבריו, עמד "בערך 5 מטר מהתא, לכיוון, עם הפנים לכיוון התא" וראה את שהתרחש בפנים (עמוד 13 שורה 11).

הסוהרים השתלטו על הנאשם, אזקו אותו.

הסוהרים הוציאו את הנאשם מן התא.

לאחר מכן, כתב את דוח הפעולה שלו, עשה כן בעצמו, לאחר שנאמר לו לרשום אותו (עמוד 20 שורה 27): "אמרו לנו לכתוב כולם דוחות".

לא נתקל בעבר במקרה שכזה, והיה זה השני בלבד בדוחות הפעולה שאותם רשם (עמוד 21 שורה 10 והלאה + עמוד 30 שורה 16).

רשם את הדוח בחלוף כעשרים דקות מן האירוע (עמוד 20 שורה 18 והלאה), בעת שהיה ביומן אגף ההפרדות.

עשה כן כאשר היה לבדו ביומן ומסר את הדוח למפקד המשמרת, חייר עלווה, בסמוך לשעה 24:00 (עמוד 22 שורה 15) מסר את הדוח לידי (עמוד 24 שורה 9) או שהותיר אותו ביומן - "אני לא זוכר" (עמוד 22 שורה 32 + עמוד 23 שורה 6). אחר העיד: "הוא אסף את כל הדוחות מכל הסוהרים, זה מה שאני זוכר" (עמוד 24 שורה 13).

לא זכר אם בעת המסירה שוחח עמו ואם כן על מה (עמוד 23 שורה 10 והלאה).

את דוח המשמעת מסר למפקד האגף (עמוד 28 שורה 12).

כאמור, לפני אותו הערב הוא לא ראה את הנאשם ולא שוחח עמו.

הוא לא קיבל הנחיות מיוחדות ביחס לנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אם כן, לפי עדותו סדר ההתרחשות היה דלקמן:

ראשית, קללות ויריקה - התקשר למפקד המשמרת חייר עלווה.

שנית, דפיקות בדלת – לחץ על לחצן המצוקה.

שלישית, חייר עלווה, מפקד המשמרת, הגיע יחד עם שלושה סוהרים.

רביעית, חייר עלווה נעמד עם הסוהרים מול דלת תאו של הנאשם שוחח עמו וביקש שיכניס את ידיו לאשנב לשם כבילתו.

חמישית, דרך חלון דלת התא, הוא ראה את הנאשם אווז ביד אחת במקל מטאטא, כאשר חייר עלווה משוחח עמו.

שישית, הסוהרים התחמשו בציוד פריצה לתא.

שביעית, הוא הלך לפתוח לסוהרים את התא באמצעות כפתור שנמצא ביומן. הדלת נפתחה, בוצעה כניסה פנימה. הנאשם קפץ עליהם, על המגנים, עם המקל. הנאשם נפל על הרצפה.

שמינית, הוא סגר את הדלת והלך ליומן.

תשיעית, השתלטות על הנאשם.

לאחר ששקלתי את עדותו של העד, במישרין, באורח בלתי אמצעי, ובראי עדותם של יתרת הסוהרים, ונוכח מבנה התא, איני סבור כי העד יכול היה לראות את שאירע בתוך התא, בין הכוח הפורץ לנאשם, וזאת החל מהרגע הראשון של הפריצה פנימה והלאה.

אבהיר, כי אני מכיר את אגף ההפרדה המדובר במסגרת ביקור שערכתי בתיק אחר ובמהלך הדיון מסרתי זאת לצדדים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

דלת הכניסה לתא צרה. קו הראייה של העד נחסם בגופם של יתר הסוהרים המצוידים במגנים. אני סבור שהוא לא יכול היה לראות את הטחת הנאשם ארצה ונפילתו (ראו בעניין זה עמוד 78 שורה 13 והלאה).

כפי שנראה בהמשך, אחרים שנמנו על הכוח הפורץ, שנכנסו פנימה, בקו העימות הראשון, לא יכלו למסור פרטים נקודתיים, משום שקו הראות שלהם נחסם, קל וחומר עד זה אשר היה מחוץ לתא והשקיף פנימה.

לא זו אף זו – עיון במצלמות האבטחה מלמד, כי ברגע הפריצה לתא היה עד זה ביומן האגף (הוא זה שלחץ על כפתור פתיחת דלתו של הנאשם הממוקם ביומן) ולאחר מכן החיש פעמיו חזרה. ואכן העיד: "אני הלכתי וחזרתי, הנה אני. פותח את המנעולים של התא" (עמוד 70 שורה 1 + עמוד 74 שורה 26 והלאה + עמוד 81 שורה 18 והלאה וכן: "הצעד הראשון לא ראיתי..." – עמוד 84 שורה 28 והלאה).

כלומר, ברגע הפריצה העד היה במסדרון, מרוחק מפתח הכניסה והוא לא יכול היה לראות את הרגעים הראשונים – לאמור - את הקפיצה הנטענת של הנאשם אל עבר המגנים והדיפתו לאחור בידי הסוהרים עד לנפילתו מטה.

אף אם מדובר בשבריר שניה, הרי זהו שבריר השנייה של הכניסה פנימה והטלת הנאשם על הרצפה ואני סבור שאת הרגע הראשוני הזה העד לא יכול היה לראות.

בנוסף, התברר, כי המשא ומתן בין חייר עלווה לבין הנאשם נערך בשפה הערבית. למרבה הפלא, בחקירה הנגדית לא בקשו השואלים לברר מה שליטתו של עד זה בשפה הערבית. אם אינו דובר השפה הערבית, כיצד התיימר להבין את אותם משפטים ?

בעניין זה לא אניח דבר: אכן, המאשימה בחקירה הראשית וב"כ הנאשם בחקירה הנגדית לא שאלו את העד לידיעתו בשפה הערבית. אין לדעת מדוע. בהחלט יתכן, שנושא זה לא התחדד אצל הצדדים, אלא לאחר עדותם של חייר עלווה והנאשם במשפט – עדות שהגיעה לאחר מכן - אולם היה מוטל על המאשימה, עוד בשלב החקירה המשטרית להציף את הדברים ולברר נתון זה. מכל מקום, נטל הבאת הראיות ונטל ההוכחה מוטל על המאשימה והמאשימה כשלה בעניין זה. על כן, עניין זה רובץ לפתחה.

ואולם, למרות ההערות דלעיל, אני סבור כי העד שיקר בעניין זה שקר מכוון, כדי להשיג מטרה, באופן המוביל למסקנה בדבר דחיית כל עדותו, אלא שאני סבור שהעד השלים פרטים ששמע

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

מאחרים, באופן שבהחלט מאפשר לפלג את עדותו ולקבל כמהימנים ואמינים את הדברים שנאמרו כלפיו ושהוא חש על בשרו.

התרשמתי במישרין, לחיוב, ממהימנותו ואמינותו של עד זה, באופן המאפשר לקבוע ממצא וכך אני קובע שהנאשם קילל אותי, ירק עליו והכה בדלת הברזל של תאו.

אזכיר, כפי שנראה בהמשך, כי הטחת המקל בדלת התא קיבלה אישור מאת הנאשם עצמו.

לא זו אף זו: עיון המצלמות האבטחה, כפי שאציג את הנצפה בהן בסעיף הרלוונטי, בהחלט מלמד כי תוך כדי שהסוהר מני חיים מביט לכיוון דלת תאו של הנאשם, הוא לפתע נרתע לאחור ומעביר את ידו הימנית לכיוון שיער ראשו/מצחו – בתנועה שיכולה להתיישב עם תנועת ניגוב. עניין זה בהחלט מחזק את עדותו ככל שהיא נוגעת לשלב הראשוני של ההתרחשות.

קשה להאמין, שהעד, אשר מודע לכך שהמתרחש במסדרון מתועד במצלמות האבטחה (עמוד 67 שורה 18), ימציא המצאה מצוצה מן האצבע, שלפיה הנאשם תקף אותו ביריקה, כאשר הוא מודע לכך שההתרחשות מצולמת (העיד בלא שצפה בסרטון – עמוד 67 שורה 20).

מעבר לכך, קשה לקבל, שעד זה – כפי שהתרשמתי ממנו באורח ישיר - יעליל עלילת שווא, כלפי הנאשם, שאותו כלל הוא אינו מכיר, שבמסגרתה יזעיק אל המקום לשווא את מפקד המשמרת ואת הצוות הסוהרים, אלמלא התנהג הנאשם כפי שטען, כלומר ירק עליו, קילל אותו והכה בדלת התא.

לא מצאתי כל סיבה מדוע יבחר עד זה - שמעולם לא פגש בנאשם קודם לאותו ערב - לרקום עלילת כזב, ויכניס את עצמו למצב של אי הנוחות שבמסירת עדות כלפיו בבית-המשפט.

אי נוחות אמרתי, משום שבעת עדותו, ניתן היה לאתר סימני חשש כבדים, בלשון המעטה, ואיני סבור, כי העד בחר להגיע למעמד מסירת העדות, ובוודאי שלא יזם מראש להגיע למעמד שכזה במחיר אי הנוחות של מסירת העדות.

על כן, מעבר לרושם הישיר הבלתי אמצעי, המהימן והאמין שעשה העד בעדותו, בכפוף להסתייגויות דלעיל, אני סבור, כי ניתן לקבוע כממצא עובדתי, לפי עדותו של עד זה, כלומר, שהנאשם קילל אותו, ירק עליו ואחר הכה בדלתות התא (כאמור, בהמשך נראה, כי הנאשם הודה בעדותו בכך) והוא הפעיל את לחצן המצוקה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אין לבוא לעד זה בטרוניה מדוע הפעיל את שיקול דעתו וסירב לבקשת הנאשם לפתוח את אשנב דלת התא, וברור שאין בכך תירוץ להתנהגותו של הנאשם. גם אם אניח לצורך הדיון, כי הסוהר היה יכול להיענות לבקשת הנאשם, או לנקוט בדרך חלופת אחרת, אין הדבר מעלה או מוריד לעניין התנהגותו הפלילית של הנאשם.

אין לתהות על הפעלת שיקול הדעת של עד זה, עת לחץ על לחצן המצוקה ואין בכך נתון רלוונטי שיכול להקים לנאשם הגנה כלשהי נוכח התנהגותו.

במסגרת תיק זה, בית-המשפט לא ישים את עצמו בנעליו של העד (סוהר בודד לא ותיק באגף ההפרדות), **בדרך של חוכמה בדיעבד**, וירד חמוש במיקרוסקופ אל הקרביים של שיקול דעתו עת פעל כפי שפעל.

שינויים נטענים בין עדותו של העד לבין הרישום בדוחות שרשם **לא הוכחו**, משום שהנאשם בחר **שלא להגיש את הדוחות כראיה מטעמו לעיון בית-המשפט** כדי לתהות על קנקנם, והרוצה להציג סתירות יטרח ויציג את התמונה הכוללת פן יוצאו דברים מהקשרם.

כפי שנראה בהמשך, הרושם שהתקבל הוא שהנאשם, התרגל לכך שהוא **מקבל יחס מיוחד**, במסגרתו התנהל מול הקצונה הבכירה של שב"ס – והנה לפתע, נפגשו דרכיו עם סוהר צעיר, שלא שמע את שמעו של הנאשם, אשר כל חטאו היה שביקש להתנהל **לפי הספר**, בצדק לא הגמיש את הכללים, לא שוחח עמו כשבידו זר פרחים ריחני, אלא העמידו במקומו, הפעיל את שיקול דעתו, והתנהלות זו הובילה להשתלשלות אירועים אשר הפתיעה את הנאשם אשר ציפה ליחס סלחני ביותר.

אין לבוא עם עד זה בשום טרוניה על שביקש להתנהל לפי הנהלים והפעיל את שיקול דעתו (גם אם בכל הקשור לבקשה לפתיחת אשנב התא לא התנהלו הסוהרים בבחינת "ראה וקדש" – סעיף 26 לסיכומי הנאשם). גם אם בדיעבד ניתן לטעון, מתוך עמדת הכורסא הנוחה, כי אפשר היה לנקוט במהלכים שונים במקצת אילו היה כאן סוהר מנוסה יותר, שיתכן והיה "מתרגש" פחות מהתנהלותו של הנאשם.

מכל מקום, אין ספק, שסוהר זה כלל אינו "זכאי" לחוות תקיפה באמצעות יריקה ולקללות מצד הנאשם, אין להשלים עם התנהגות שכזו ולא יכולה להיות לה שום הצדקה.

בפרשת ההגנה, העיד הנאשם כי הוא לא ירק על העד, אלא קילל אותו באמירת "**טפו עליך**". והנה, ב"כ הנאשם, אשר חקרו עד זה **מן המסד עד הטפחות**, לא הותירו אבן לא הפוכה, החל משאלות אודות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הסילבוס בקורס שעבר (עמוד 54 שורה 26 והלאה) דרך הדברים שנרשמו על לוח המודעות (עמוד 59 שורה 9 והלאה) דרך ה"תו"ל" (עמוד 96 שורה 13 והלאה) דרך פריצת "יהלום" (עמוד 97 שורה 15) עד נהלי שב"ס לפרטי פרטיהם, מכף רגל ועד ראש, לא הטיחו בו את טענת הנאשם ואת גרסתו.

עניין זה רובץ לפתח גרסתו של הנאשם והוא מקים מסקנה בדבר גרסה כבושה שבכבושות. אין מכך להסיק, אלא שהנאשם עצמו לא מסר את גרסתו זו אפילו לעורכי-דינו והיא נמצאה מן האצבע עובר לעדותו.

ודוק, כאשר הנאשם התפרץ במהלך עדותו כלפי העד ואמר לו שהוא משקר (עמוד 51 שורה 24 – בית המשפט הנחה אותו למסור לב"כ את שמבקש לשאול וכאשר הוא מסר דברים – גם אז לא נשמעה שאלה ובה טענתו באמירת "טפו עליך" (עמוד 54 שורה 4 והלאה).

איני סבור, כטענת ב"כ הנאשם, כי מאחר ומדובר בנאשם שהעיד על עצמו, שהוא אישיות עבריינית מיוחדת, אז היה על הסוהר להתעלם מהתנהגותו לכרוע ברוך בכניעה ולדבר על ליבו בזרי שושנים ובמיני מגדנות – ממש לא – להיפך – דווקא עם שכאלה יש לנקוט הקפדה יתירה, לגזור את הפרצות, קלה כחמורה (עמוד 55 שורה 1 והלאה).

איני סבור, כי העד נעלב מכעסו של הנאשם והגיב כפי שהגיב (עמוד 90 שורה 19 והלאה) – לא התרשמתי מעד "נעלב" שכזה – ודווקא פעולתו של העד בהחלט מתיישבת עם תגובה הגיונית נוכח יריקה, קללה, דפיקות חזקות על דלת התא.

על כן, בכפוף להערות דלעיל, אני מקבל את עדותו של עד זה.

(2). הסוהר נאיל נאסר אלאדין :

מסר בעדותו (עמוד 102 שורה 12 והלאה) כי בעת המקרה הוא שהה בבית-הסוהר - לא באגף הפרדה.

הוא קיבל קריאה במכשיר הקשר שיש אסיר שמתפרע באגף הפרדה, שירק על סוהר (עמוד 102 שורה 23 והלאה + עמוד 114 שורה 18 והלאה). כלומר, כאשר הגיע, הוא הבין שיש אירוע שבו אסיר ירק על סוהר.

הוא הגיע אל האגף והיו שם מפקד המשמרת, חייר עלווה, יחד עם כמה סוהרים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ראה את מפקד המשמרת משוחח עם הנאשם והיה עד לשיחה. הוא שמע אותו מבקש מהנאשם להושיט את ידיו מבעד לאשנב לשם כיבלתו (עמוד 102 שורה 30 + עמוד 114 שורה 32).

הנאשם סירב להוציא את ידיו מבעד לאשנב הדלת לשם כבילתו (עמוד 103 שורה 3 והלאה).

הנאשם קילל את מפקד המשמרת, ומפקד המשמרת ביקש ממנו בשנית, כי יושיט את ידיו, אך הנאשם סירב (עמוד 115 שורה 5).

כל אותה עת, הוא עמד בסמוך למפקד המשמרת חייר עלווה, לימינו, ושמע את הדברים (עמוד 116 שורה 13 והלאה).

התבקש בידי מפקד המשמרת להתחמש בצידוד כניסה לתא ועשה כן (עמוד 103 שורה 7).

ניגש אל התא יחד עם האחרים.

ראה את הנאשם עם מקל בידו (עמוד 103 שורה 8 + עמוד 117 שורה 18 והלאה).

עם היפתח דלת התא, נכנס אל התא ראשון: "אני נכנסתי ראשון" (עמוד 103 שורה 11).

מיד עם הכניסה, הבחין שהנאשם עמד במרחק של כחצי מטר מהם, בידו מקל (עמוד 103 שורה 27 והלאה).

לדבריו: "האסיר התנפל על המגן והתחיל להשתולל, הדפתי את האסיר, האסיר נפל למטה, באנו בשביל, על מנת לכבול אותו, היה שימוש בכוח פה, ועל מנת לכבול אותו, הוא סירב לתת ידיים, והסברתי לו, אמרתי לו כמה פעמים תן ידיים בשביל להוציא אותך" (עמוד 103 שורה 12 והלאה).

הוא לא זכר למסור כיצד בדיוק הנאשם נפל – האם נפל לאחור או קדימה: "נפל, לא יודע איך נפל, איזה צד נפל, נפל..." (עמוד 126 שורה 22).

הוא לא ראה איך הנאשם נפל, למרות שהיה הראשון שבה עמו במגע והראשון שהדף אותו עם המגן (עמוד 126 שורה 29 + עמוד 138 שורה 12). הסביר, כי "אי אפשר לראות, אתה לא רואה 100%, אני גם עם מגן, גם הייתי עם קסדה וגם..." (עמוד 126 שורה 31 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לדבריו, הנאשם "התנפל על המגן. התנפל על המגן, וגם נותן מכות למגן" (עמוד 150 שורה 25) (כנראה עם המקל, אך לא זכר למסור פרטים בעניין זה – עמוד 151 שורה 1 והלאה).

לדבריו, הרגיש שהנאשם ניסה למשוך את המגן (עמוד 152 שורה 1).

העד סיפר שהוא ריתק את הנאשם אל הרצפה, כאשר פניו אל הרצפה.

לדבריו, בעת שהנאשם היה על הרצפה "הוא ניסה לתקוף" (עמוד 104 שורה 26). וכן: "...ובשלב שהוא על הרצפה, ואני, היד שלי על הצוואר, הוא מנסה לתקוף, מנסה גם, מנסה כאילו לקום, בשלב הזה היה שימוש בכוח..." (עמוד 106 שורה 6 והלאה). וכן הוסיף: "הוא קופץ ונותן, אני גם כן, עוד פעם, קיבלנו גם מכות, אני גם היה לי מכה ברגל... מתחת לברך..." ולדבריו יש על כך דוח רפואי (שלא הוגש) (עמוד 124 שורה 22 והלאה).

כאמור לעיל, תחילה טען, כי בעת ההשתלטות קיבל מכה מתחת לברכו עם המקל של הנאשם: "אני קיבלתי מכה..." (עמוד 103 שורה 23). לאחר מכן תיקן את עצמו, ולא זכר לשייך אימתי קיבל את המכה בברכו: "לא אמרתי שהמכה מהמקל. ש: אז ממה המכה? ת: יכול להיות ממשו אחר, יכול להיות...אני, עוד פעם, לא אמרתי אם המכה ברגל שלי מהמקל...אני אומר, מההתפרעות שלו, מהתקיפה שלו..." (עמוד 125 שורה 19 והלאה). אחר אמר: "קיבלתי מכה, מההתנהגות שלו" (עמוד 127 שורה 2). הוא לא זכר באיזה שלב קיבל את המכה ברגל (עמוד 126 שורה 3 והלאה), לפיכך לא ניתן לשייך את המכה, אם קיבל, למכה שהגיעה מאת הנאשם.

ודוק, בסעיף 6 לעובדות כתב-האישום טענה המאשימה, בין השאר, כי הנאשם התנגד "...תוך שימוש בבעיטות ופגע ברגלי צוות הסוהרים..." אכן, לפחות מעדותו של עד זה לא ניתן היה לקבל תמיכה ברורה, כנדרש בפלילים, כי הנאשם בעט ברגלו.

הסביר, כי בעת שהנאשם היה על הרצפה הוא היה מוטל אפיים ארצה, כליל עם חלקו הקדמי לעבר הרצפה: "...הרגל שלי הייתה על הגב שלו והיד על הצוואר, גם...ניסה, עד שכאילו קצת כוח, שנתן את הידיים מאחור ונכבל" (עמוד 106 שורה 13 והלאה). בשלב זה, ברכו של העד הונחה על גבו של הנאשם (עמוד 106 שורה 24). העיר כי הוא עצמו שוקל 88 קילו (עמוד 155 שורה 30).

בעת שהנאשם היה על הרצפה, המקל כבר לא היה בידו (עמוד 128 שורה 21).

לאחר פרק זמן, כבל את ידיו לאחור ולאחר מכן הנאשם לא התנגד (עמוד 153 שורה 17)..

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לאחר מכן, הנאשם הוקם.

הבחין בדימוס של הנאשם, רק לאחר הוצאתו מהתא (עמוד 133 שורה 1). לא כתב את הפרט הזה בדוח הפעולה שלו (עמוד 134 שורה 1 והלאה, שורה 8).

הנאשם הובל למרפאה (עמוד 107 שורה 5 והלאה) ושם, **במרפאה**, היה עד לאיום על חייר עלווה. שמע את הנאשם אומר לו: **"מה שעשיתם לי, אני אדאג שיעשו לכם בפנים אותו דבר"** (עמוד 107 שורה 9). ובגרסה אחרת: **"אני אדאג שיעשו לך מה שעשית לי בפנים, וזה עניין של זמן"** (עמוד 108 שורה 13).

ואולם, **לאחר הליך של ריענון זיכרון** (עמוד 107 שורה 13) הבהיר: **"היה שני שלבים שהגענו להפרדה. בשלב הראשון, שהגענו להפרדה, לפני, סירב לקבל טיפול, יצא. כשחזר וקיבל טיפול, אחרי שקיבל טיפול, אני הייתי אתו שם במרפאה. כשיצא מהמרפאה לכיוון הצינוק, בשלב הזה, איך שהוא יוצא מהמרפאה לכיוון הצינוק, פה היה האיום של מפקד המשמרת, ואני מבקש גם את הדוח הפעולה, אם אני יכול... זה מה שאני זוכר, כאילו, איך שיצא מהמרפאה, אני, כאילו כשיצא מהמרפאה לכיוון הצינוק, כאילו במעבר שם, אמר למפקד המשמרת את האיומים. ש: אז, אני מבינה שהאיום נאמר בדרך לצינוק. ת: בדרך לצינוק. בדיוק"** (עמוד 107 שורה 30 והלאה + עמוד 110 שורה 6).

נשאל כיצד הוא מסביר את חבלותיו של הנאשם ותשובתו הייתה: **"והיה שימוש בכוח סביר"** (עמוד 108 שורה 32). לדבריו: **"לא (הייתה) מכה ישירה לכיוון הפנים..."** (עמוד 109 שורה 4) ובהמשך, **שיער** כי חבלותיו נגרמו לו נוכח התנגדותו בעת שהיה מוטל על הרצפה (עמוד 109 שורה 17 והלאה).

לדבריו, הוא לא שהה עם הנאשם במרפאה כל הזמן, אך יש לומר שעדותו בעניין זה הגיע **בדרך מדריכה של חקירה נגדית השמה נתון בפיו**: **"ש: כשהנאשם במרפאה, הייתה אתו כל הזמן? ת: לא, לא כל הזמן, התנתקתי לכמה רגעים..."** (עמוד 110 שורה 17 והלאה). אכן, עניין זה כוון כדי להסביר, כיצד זה לא שמע את משפט האיום הנטען בתוך המרפאה.

לדבריו, **בעת שנכנס פנימה אל התא הוא לא ראה טוב**, כי קשה לראות היטב דרך המגן והקסדה. על כן, כפי שקבעתי לעיל, לא ברור כיצד הסוהר מני חיים, אשר שהה מחוץ לתא, בפרוזדור, יכול היה לראות את המתרחש בפנים מעבר לסוהרים החמושים, כאשר מדובר בדלת צרה.

לאחר ריתוקו של הנאשם, כבילתו והוצאתו החוצה, ראה שהוא מדמם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

כתב את דוח הפעולה שלו כחצי שעה לאחר האירוע, ביומן. היה שם רק היומנאי, מסר אותו לקב"ט (עמוד 144 שורה 1 והלאה).

לדבריו, נערך תחקיר של האירוע בתוך שב"ס, אך הוא עצמו לא השתתף בו (עמוד 157 שורה 21 והלאה, עמוד 158 שורה 22, עמוד 159 שורה 1). לאחר מכן, חזר בו וסיפר שכן השתתף בתחקיר, במסגרת זו שוחחו כולם על המקרה (עמוד 159 שורה 22), אך לאחר מכן שוב אמר שלא זוכר (עמוד 160 שורה 6, עמוד 164 שורה 21, עמוד 165 שורה 1).

למחרת, מסר הודעה פתוחה, ראשונה, במשטרה וביום שלאחר מכן, מסר הודעה באזהרה (עמוד 135 שורה 23 והלאה)..

סיפר כי הסוהרים נסעו יחד באותו רכב אל משטרת ישראל כדי למסור הודעות, ובמהלך הנסיעה הם לא שוחחו ביניהם על גרסתם (עמוד 147 שורה 16 והלאה).

לדבריו, לקראת העדות בבית-המשפט נפתחה קבוצת "וואטסאפ" של כל העדים ונשלחה להם הודעה המודיעה על הזימון לבית-המשפט וכפי שפירט (עמוד 166 שורה 16 והלאה).

לאחר ששקלתי את עדותו, נוכח נתוני תא המעצר, אני סבור שיש ממש בטענת ב"כ הנאשם, כפי שהציגה אותה כלפי העד (עמוד 124 שורה 11 והלאה) שמסר, כי בעת הפריצה אל התא, היה הנאשם במרחק של כחצי מטר מהכוח, ואילו היה חפץ לתקוף אותם עם המקל, היה יוצר מרווח גדול יותר, שיאפשר את הנפת המקל בחוזקה, מעל ראשו. ודוק, נמסר, כי גובה התא הוא כשני מטר, כך שהנפת מקל בחוזקה מעל ראשו של הנאשם קדימה, יכולה הייתה להיתקל בתקרה ונעדרת היגיון בדרך שכזו.

אם כן, עד זה לא העיד, בניגוד ליתרת העדים, ובכלל זה לעדותו של מפקד המשמרת, חייר עלווה, כי בשלב המשא ומתן, איים הנאשם על מפקד המשמרת. ודוק – הוא עמד לידו.

עד זה, אשר היה הראשון בכוח הפורץ והראשון שהדף את הנאשם עם המגן לאחור לא העיד, כי הנאשם נהדף על מיטת הברזל ולפיכך נגרמה לו החבלה בחלק האחורי של ראשו.

העד לא יכול היה למסור פרטים עובדתיים שונים ביחס לרגע הפריצה ועדותו הייתה כללית. אכן, יש ממש בעמדת המאשימה, כי עתים, כאשר עוסקים אנו באירוע מהיר אין לצפות מעדים לקלוט

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

בחושיהם כל פרט ופרט כאילו היו אלו מצלמת ווידאו המתעדת את פרטי הפרטים. ואולם, קשה לקבל את עיקר העיקרים, שלפיו העד אשר היה במגע הראשון עם הנאשם, חושי דרכים לקראת מפגש, מרחק של כחצי מטר ממנו, לא יכול היה למסור מידע בסיסי והוא כיצד הנאשם הופל/נפל ארצה.

בנוסף העיד, בניגוד ליתרת העדים, ובכלל זה מפקד המשמרת, כי משפט האיום שאותו שמע, היה משפט בודד והוא נאמר לאחר שהנאשם קיבל את הטיפול הרפואי, הוצא החוצה והיה בדרכו אל הצינוק.

גם סוהר זה נשאל ארוכות אודות שיקול הדעת שלו, אודות הצורך להיכנס אל תאו של הנאשם, אודות פקודת שבי"ס ועוד, ועוד (עמוד 121 שורה 1 והלאה) כאילו הייתה לנאשם איזו הצדקה כלשהי, שלא להיענות לדרישת הסוהרים להיכבל, או שמא נזקקו הם לצו שיפוטי לחיפוש וכניסה אל תאו, אשר הצדיק את התנגדותו.

היה על הנאשם לפעול כאחד האסירים - לא לחשוב שמגיע לו יחס מיוחד, לציית להוראה, להושיט ידיו אל תוך האשנב לכבילתו, והכל היה בא על מקומו בשלום.

בחנתי את עדותו של עד זה בקפידה, ולא שוכנעתי מעדותו, כי אכן הנאשם תקף את הפורצים באמצעות מכת מקל ולא שוכנעתי, כי תקף אותם במכות אחרות.

העד העיד כי הראות מבעד לקסדה הייתה קשה, ולפיכך קשה לסמוך על עדותו בכל הקשור לדברים שאותם ראה, שכן במצב דברים זה, נוכח הקרבה, כאשר העד ניצב ראשון מול הנאשם, אין לקבל "ראות חלקית" וסלקטיבית שכזו. כזכור, העד מסר: "אי אפשר לראות, אתה לא רואה 100%, אני גם עם מגן, גם הייתי עם קסדה וגם..." (עמוד 126 שורה 31 והלאה) - בכל הקשור לשאלה כיצד נפל הנאשם. זהו פרט מרכזי שהעד אמור היה לזכור, שהרי הוא זה שניצב מול הנאשם במרחק קצר מאוד, פנים מול פנים.

מעבר לכך, במהלך עדותו, עבר העד הליך ריענון זיכרון, ובמסגרת החקירה הנגדית, התרשמתי כי לא ניתן לדוק פורתא עם עד זה, ולחלץ ממנו פרטים.

לפיכך איני מקבל את עדותו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ודוק, איני קובע כי עד זה מסר עדות בלתי מהימנה, אלא שעד המבקש כי בית-המשפט יקבל את עדותו חייב להעמיד את עצמו לחקירה נגדית, להשיב תשובות מפורטות, ענייניות, ועד זה לא צלח משוכה זו.

(3). הסוהר זידאן חמדאן:

העיד כי נכח בבית-הסוהר, לא באגף ההפרדה (עמוד 174 שורה 1 והלאה).

שמע קריאת מצוקה באגף ההפרדה (עמוד 175 שורה 7).

רץ אל המקום.

שמע את מפקד המשמרת, חייר עלווה, שביקש שהנאשם יכניס את ידיו אל אשנב דלת תאו. הנאשם סירב וקילל אותו (עמוד 175 שורה 10 והלאה).

הנאשם קילל את מפקד המשמרת ואמר לו "אני אזיין אותך" (עמוד 175 שורה 15).

קיבלו הוראה להתחמש בצידוד פריצה. עשה כן (עמוד 175 שורה 15 והלאה).

הנאשם אחז במקל ביד.

הסוהרים פרצו לתא.

הנאשם קפץ אל עבר הכוח (עמוד 175 שורה 20).

נאיל נאסר אלאדין נכנס ראשון והוא נכנס אחריו (עמוד 180 שורה 6).

סיפר כי הרגיש מכת מקל במגן שלו.

כבר עתה, נשאלה השאלה כיצד הרגיש מכת מקל כאשר לא הוא היה הראשון, והיה זה הסוהר נאיל נאסר אלאדין, אשר הדף מיד את הנאשם עם מגנו אל הרצפה. הסביר, כי בתוך התא נעמדו שלושה סוהרים בקו אחד מול האסיר בסדר הבא: חייר עלווה – מפקד המשמרת ראשון מימין, הוא עצמו משמאלו, ונאיל נאסר אלאדין משמאלו – כלומר העד סיפר שהיה באמצע.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אל תוך התא נכנסו רק שלושה סוהרים.

האסיר היה עם מקל בידו, הוא קפץ אל עבר הכוח.

אחר, הנאשם היה על הרצפה, הנאשם התנגד לכבילתו, הכוח נטרל את האסיר עד שהשתלט עליו (עמוד 177 שורה 14 והלאה).

זוכר שבעת שהנאשם היה על הרצפה הוא אחז לו את היד (עמוד 192 שורה 14).

נחקר במשטרה באזהרה.

עד זה, כקודמו, לא הצליח למסור פירוט עובדתי, אלא נצמד לכותרות כלליות, כגון "כוח סביר", "פרצנו", "תקף", "הייתי עם הכוח" "התפרע" בתוך התא וכיו"ב, וככל שהתבקש למסור עובדות פרטניות יותר הוא לא יכול היה לעשות כן (עמוד 178 שורה 1 והלאה + עמוד 179 שורה 28, עמוד 160 שורה 14, שורה 32, עמוד 181 שורה 6, 8 והלאה, עמוד 188 שורה 31, עמוד 191 שורה 1, עמוד 191 שורה 8: "הוא נפל, הוא נפל, כן", עמוד 191 שורה 32: "נפל מהזיווד זה מה שאני זוכר" ועוד).

ניתן לומר, שהוא לא שיתף פעולה ממשית בחקירה הנגדית לא משום שסירב, אלא שפשוט לא זכר למסור פרטים.

תשובותיו לקו בכלליות יתר:

מסר כי הנאשם "נפל מהזיווד" ולא הסביר איך.

אמר שהנאשם "התנגד" מבלי לספר כיצד.

אינו זוכר אם הנאשם הוטל על בטנו או על הגב.

לאחר מכן, נסע למשטרת רמלה למסירת הודעה יחד עם הסוהרים הנותרים (עמוד 197 שורה 1 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אשר כי הוא חלק מקבוצת וואטסאפ ואף הסכים להציג את התכתובות שלה (עמוד 201 שורה 1 והלאה, עמוד 205 שורה 19 והלאה).

אני קובע, שנוכח הרושם הישיר והבלתי אמצעי מעד זה בעדותו, איני יכול לקבוע ממצאי עובדה לפי עדותו, ולא משום שהעד אינו מהימן, אלא שעדותו, שנתרה כללית, נטולת פרטים, ובעיקר נוכח זירת המחלוקת, הוא אינה מאפשרת לעשות כן (ראו הערת בית-המשפט בעמוד 193 שורה 1 והלאה).

(4). הסוהר עודד פרץ:

זהו סגן מפקד המשמרת (עמוד 209 שורה 1 והלאה).

העיד כי שמע את מכשיר המצוקה שהופעל (עמוד 209 שורה 8 והלאה).

מיהר אל אגף ההפרדה.

היה עד לשיחה בין מפקד המשמרת, חייר עלווה, לבין הנאשם, שבמסגרתה ביקש כי האסיר יושיט את ידיו כדי שייכבל (עמוד 209 שורה 11 והלאה).

הנאשם קילל את מפקד המשמרת במילים: "על הזין שלי הצינוק ועל הזין שלי אתה" (עמוד 209 שורה 13 + עמוד 228 שורה 27).

לאחר מכן, מפקד המשמרת ביקש מהנאשם בשנית כי יושיט את ידיו לכבילה, הנאשם סירב ואז הנאשם איים עליו במילים: "אם תכנס לתא אני אזיין אותך ואת אחותך" (עמוד 209 שורה 16 + עמוד 228 שורה 29: "אני אזיין אותך ואת אחותך").

פעם נוספת, בנקודה זו יש להבהיר, כפי שהבהרתי בדיון בעניינו של הסוהר מני חיים, כי לפי עדותו של מפקד המשמרת, חייר עלווה, השיחה בין הנאשם למפקד המשמרת נערכה בשפה הערבית ולא הוברר על-ידי איש מהצדדים, בשאלותיהם, הפרט "השולי", לאמור - האם עד זה דובר את השפה הערבית.

ודוק, העד התיימר למסור משפטים בדיוק ובציטוט בעלי אופי של הקלטה (עמוד 209 שורה 18 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

כאמור, אפנה בעניין זה לדברים שקבעתי בכל הקשור לסוהר מני חיים – המאשימה לא שאלה עד זה לידיעתו את השפה הערבית וכשלה להוכיח את יכולתו לשמוע ולהבין את משפטי האיום.

לדבריו, הסוהרים התבקשו להתחמש לקראת פריצה אל התא.

הוא עצמו לא היה מזווד בציוד (עמוד 216 שורה 17).

התרחשה פריצה אל התא. נכנס אחרון פנימה יחד עם הסוהרים (עמוד 209 שורה 20 והלאה + עמוד 209 שורה 25: "נכנסתי אחרון").

לדבריו, הנאשם החזיק בידיו מקל ותקף את הפורצים – המקל פגע במגנים (עמוד 211 שורה 3 והלאה). המקל נהדף מהמגנים (עמוד 211 שורה 21).

התברר כי הוא עצמו לא ראה את הרגעים הראשונים של ההתרחשות, בתוך התא עד אשר נכנס פנימה ושוב מתחזקת השאלה כיצד אם כן מני חיים ראה זאת.

אכן העיד ביחס למתרחש בתוך התא: "אני לא ראיתי דברים מדויקים, כי היו מגנים לפני (עמוד 210 שורה 23).

וכן: "אני ראיתי, עוד פעם אני אומר, אמרתי את זה גם בהתחלה, נכנסו עם המגנים, ברגע שיש מגנים, ואני מאחורה, אני רואה את השלב הראשוני. אחרי זה, זה נורא מטושטש, אני לא יכול לזכור עכשיו לפרטי פרטים דברים ולהגיד דברים שלא ראיתי" (עמוד 214 שורה 11 והלאה + עמוד 215 שורה 4, עמוד 216 שורה 3 ועוד).

ודוק, העד היה האחרון שנכנס אל התא "3 היו לפניי" (עמוד 220 שורה 20 + עמוד 221 שורה 24), היה "מאחורה" (עמוד 222 שורה 1, עמוד 222 שורה 31). כל זאת, למרות שבהמשך כן זכר כי הנאשם הניף מקל וחבט במגני הסוהרים (עמוד 229 שורה 2 והלאה).

מסר כי הסוהרים השתמשו כלפי הנאשם בכוח סביר, וכי הנאשם נקט כלפי הסוהרים בכוח: "והוא עדיין התחיל לתקוף את הסוהרים..." (עמוד 210 שורה 31), אך עדיין לא יכול היה למסור פרטי פרטים של כל שלב ושלב מלבד באופן כללי ביותר: "עם הגוף, ידיים, רגליים, ראיתי את הכל אז, לא ראיתי משהו ספציפי" (עמוד 211 שורה 1).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הנאשם נהדף בידי הסוהרים עם מגניהם אל הרצפה (עמוד 212 שורה 16). "הוא ירד לרצפה" (עמוד 212 שורה 16) – אישר שכוונתו "נפל לרצפה" (עמוד 212 שורה 30).

הנאשם היה שכוב עם החלק הקדמי של גופו לכיוון הרצפה (עמוד 213 שורה 2).

הניח את ברכו על רגלי הנאשם, נטל את ידו השנייה של הנאשם לאחור וכבל את ידו (עמוד 213 שורה 3 והלאה). הצליח לאחוז רק ביד אחת של הנאשם לשם כבילתו (עמוד 213 שורה 9).

הנאשם סירב למסור את ידיו לכבילה והמשיך להשתולל (עמוד 213 שורה 4).

העד אחז ביד אחת של הנאשם והביאה לאחור לשם כבילתו (עמוד 213 שורה 24).

לדבריו, חבלותיו של הנאשם הם תוצאה של "מפגש עם המגנים" (עמוד 214 שורה 9).

כאשר הנאשם הוצא מחוץ לתא הבחין בחבלות.

הוביל את הנאשם יחד עם נאיל אלאדין אל המרפאה (עמוד 226 שורה 4).

נשאל האם היה איזה אירוע חריג במרפאה והשיב: "משהו חריג ? אני לא ראיתי שום משהו חריג" (עמוד 226 שורה 18).

יחד עם זאת, הסביר, כי לא נשאר במרפאה עד לסיום הטיפול הרפואי (עמוד 226 שורה 20 והלאה, עמוד 226 שורה 26: "לא, היה, לא, היה שם סוהר, הלכתי"). אישר כי מפקד המשמרת היה במרפאה ובסמוך לה (עמוד 227 שורה 25).

במהלך עדותו ניכר היה כי מוסר עדות מתוך זכרונו, אך זיכרונו לא כלל את פרטי הפרטים המבוקשים מידיעה אישית.

הסתבר, כי גם בדוח הפעולה שלו לא מסר פרטי פרטים אודות מעשים פיזיים פרטניים (עמוד 216 שורה 15 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לאחר ששקלתי את עדותו של העד, בראי יתרת הראיות באתי אל המסקנה, כי איני יכול לקבל את עדותו ככל שמבקשים לטעון כי היא תומכת במשפטי האיום שהשמיע הנאשם כלפי מפקד המשמרת במסגרת המשא ומתן, בטרם נכנסו הסוהרים אל התא, משום שמשפטים אלו נאמרו בשפה הערבית, ויש להניח (הנטל על המאשימה) שעד זה אינו דובר השפה הערבית (אמנם היה על ב"כ הנאשם לברר זאת במסגרת החקירה הנגדית, אך הדבר לא התברר גם במסגרת החקירה הראשית שזוהי חובתה של המאשימה).

בנוסף, איני יכול לקבל את עדותו ככל שמבקשים לחזק באמצעותה את הטענה כי הנאשם תקף את הסוהרים בקו הראשון כשנכנסו אל התא, ולא משום שהעד מסר עדות לא מהימנה – להיפך מסר עדות מהימנה מתוך זיכרונו - שהרי העד סיפר כי זוכר את שלב הפריצה, ולאחר מכן זוכר את הנאשם מוטל ארצה, שהוא הניח את ברכו על רגלו וניסה לכבול את אחת מידי, אך שדה הראייה שלו לא היה ברור נוכח החסימה של המגנים והעובדה שלא היה ראשון הנכנסים אל התא לא ניתן להעניק לעדותו משקל כנדרש בפלילים.

עד זה, אשר נכח יחד עם הנאשם במרפאה, לא ידע למסור כי הנאשם איים על אחראי המשמרת חייר עלווה וזאת בעוד שהוא זה שליווה אותו אל המרפאה, אך אין בכך סתירה משום שהעיד כי לא נכח יחד עם הנאשם במרפאה עד גמר הטיפול.

על כן, אני מקבל את עדותו ככל שהיא נוגעת להשתלשלות האירועים הכללית (שאינה יורדת לפרטים, כנדרש אל זירת המחלוקת), למעט עניין משפטי האיום שנאמרו בשפה הערבית, וזאת מפאת הספק שלא בורר כנדרש בהליך זה בידי המאשימה.

(5). החובש רביע סעיד:

העיד כי שהה במרפאה (עמוד 230 שורה 7 והלאה).

סיפר כי הנאשם הובא למרפאה יחד עם מפקד המשמרת, חייר עלווה (עמוד 230 שורה 13 והלאה).

בתחילה, הנאשם סירב לקבל טיפול רפואי, לאחר מכן הוזמן רופא אשר העניק לו טיפול רפואי.

בטרם הליך של ריענון זיכרון לעדותו אמר כדלקמן: היה עד ל"היה שם במרפאה וויכוח קטן בינו לבין מפקד המשמרת...שמעתי אותם מדברים על כבוד" (עמוד 230 שורה 28)..

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לאחר הריענון הזיכרון (עמוד 230 שורה 31 והלאה) נזכר כי הוויכוח כבר לא היה "קטן", אלא בפעם הראשונה כאשר הנאשם הגיע למרפאה, כאשר סירב לקבל טיפול רפואי, שמע דבר איום שלפיו אמר הנאשם: "שאתה עשית את הטעות של החיים שלך, אתה לא יודע למה אני מסוגל" (עמוד 231 שורה 11). היה זה הליך מעושה - לא הוברר, כיצד נזכר לפתע דווקא משום הליך של ריענון זיכרון במשפט האיום, אשר צמח מוויכוח "קטן", שהרי אין מדובר בפרט שולי שנשתכח, אלא, למעשה עיקר עדותו לשמה זומן (עמוד 244 שורה 18 והלאה).

לדבריו, המשפט נאמר על-ידי הנאשם "זה בפעם הראשונה" כשהנאשם הובא אל המרפאה בלוויית הסוהרים (עמוד 242 שורה 12 + עמוד 243 שורה 16).

הנאשם הגיע אל המרפאה כשהוא "מדמם" (עמוד 231 שורה 29 והלאה).

לא בדק את הנאשם ולא העניק לו טיפול רפואי (עמוד 234 שורה 16).

הרופא של בית-הסוהר שהעניק לנאשם טיפול רפואי הוא זה שצילם אותו (עמוד 235 שורה 16, עמוד 236 שורה 11, עמוד 237 שורה 16, שורה 28, עמוד 238 שורה 2, שורה 19, עמוד 239 שורה 32, כל זאת נוכח הערת הנאשם: "הוא צילם אותי אישית" (עמוד 237 שורה 8 + עמוד 240 שורה 15).

במהלך עדותו הסתבר, כי קיימים ברשות שב"ס צילומים נוספים שצולמו במרפאה, כנראה בידי הרופא, מעבר לצילומים שהוגשו כראייה (עמוד 237 שורה 5).

ברור שאין לקבל את הדברים שרשם בדוח הרפואי אודות האירוע שקדם לכך, שאותם שמע מפיהם של הסוהרים האחרים, שהרי זוהי עדות מפי השמועה: "זה מה ששמעתי בקשר" (עמוד 232 שורה 32).

נוכח המתואר לעיל, איני מקבל את עדותו, משום שהיא אינה מקיימת את התנאי בדבר עדות אמינה (להבדיל ממהימנה), בעלת משקל, שניתן לבסס עליה ממצאי עובדה כנדרש בהליך פלילי.

(6). החובש היתאם זידאן:

העיד כי הגיע אל המרפאה בשלב מאוחר יותר, כאשר הנאשם כבר שהה בה (עמוד 248 שורה 18 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

למרות שקרא את הדוח שרשם, דקות ספורות לפני עדותו, העדיף למסור את עדותו כאשר הדוח מונח לפניו (עמוד 249 שורה 8). אם כך הם פני הדברים, יש בהם להשליך על טיב ועוצמת זיכרונו בזמן שחלף בין האירועים לרישום דוח הפעולה.

לפני שראה את הדוח העיד, כי זוכר שבין הנאשם למפקד האגף חייר עלווה הייתה "איזו נימה של איום", אך לא זכר בדיוק מה נאמר.

לאחר מכן, כאשר הדוח היה לפניו במסגרת הליך של ריענון זיכרון (עמוד 249 שורה 25) העיד כי הנאשם אמר את משפט האיום הבא: "עשית את הטעות של החיים שלך, אתה לא יודע מה אני מסוגל בחוץ" (עמוד 250 שורות 1 – 2).

לדבריו, משפט האיום נאמר רק לאחר צילומו של הנאשם. אכן, תחילה נשאל והשיב ש"אני לא זוכר" (עמוד 250 שורה 31). וכן אישר, כי "ש: ובפעם הראשונה, עם מי הוא בא ? ת: אני לא הייתי שם" (עמוד 252 שורות 12 – 13). אכן, סיפר כי שמע את משפט האיום, כאשר היה במרפאה והגיע אליה באיחור, לא מלכתחילה, כאשר הנאשם הובא אליה. עניין זה מתיישב עם גרסתו שלפיה הגיע אל המרפאה מאוחר יותר משום שחילק תרופות לאסירים (עמוד 251 שורה 1). כלומר, כל זאת בניגוד לעדות קודמו, החובש רביע סעיד, אשר העיד כי משפט האיום נאמר בחלק הראשון של ההתרחשות, מיד כאשר הנאשם הובא אל המרפאה.

עד זה נשאל כיצד יתכן ששמע את משפט האיום, עת הגיע למרפאה באיחור, ואילו קודמו, החובש רביע סעיד סיפר כי המשפט נאמר מיד עם הבאתו של הנאשם למרפאה ותגובתו הייתה: "אז, יכול להיות שהוא אמר לו עוד פעם, אני לא יודע" (עמוד 251 שורה 8). מנגד, ראוי לזכור, כי העד העיד שהנאשם סירב לכתחילה לקבל טיפול, והוא נכח בעת הסירוב לטיפול (עמוד 253 שורה 1 והלאה). לאמור, הגעתו של העד אל המרפאה הייתה באיחור אך לא באיחור של ממש. לאחר מכן לא ידע לתזמן בדיוק מתי שמע את משפט האיום: "לא זוכר, באמת שלא זוכר" (עמוד 254 שורה 2).

לדבריו, הרופא הוא שצילם את הנאשם (עמוד 250 שורה 29, עמוד 254 שורה 25, 29).

שקלתי את עדותו, בחנתי אותה במשקפי יתרת הראיות ואני קובע שנוכח הסתירות בדבר מועד אמירת משפט האיום, האופן בו מסר את עדותו, כאשר הדוח מונח לפניו, הליך ריענון הזיכרון שעבר (למרות שדקות ספורות קודם קרא את הדוח) והרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשה, איני מקבל את עדותו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

(7). הקמב"ץ יוסי רוזן:

העיד כי לא נכח במקום בעת האירוע (עמוד 261 שורה 1 והלאה).

לדבריו, מפקד המשמרת, חייר עלווה, התקשר אליו (עמוד 263 שורה 16) בטרם הפריצה אל התא (כפי שנראה, חייר עלווה העיד כי יוסי רוזן הוא שהתקשר אליו), סיפר לו על התנהגות הנאשם, התייעץ עמו (הגדיר זאת לא הליך של אישור אלא ייעוץ – עמוד 268 שורה 22), סיפר לו שנעשה הליך של הידברות עמו, שהוא מחזיק מקל, שהוא מסרב להיכבל. יעץ לו להיכנס אל התא ולכבול אותו (עמוד 261 שורה 7 והלאה).

יצוין כבר עתה, כי עיון במצלמות האבטחה מלמד, כי חייר עלווה נראה משוחח בטלפון ברחבת הכניסה לאגף, בטרם נכנס לאגף, אך הוא העיד כי אין מדובר בשיחה עם יוסי רוזן.

לדבריו, בסוף היום, מוצאי שבת, כאשר הוציא את הנאשם מן האגף לבידוד, אמר לו הנאשם, שיש לו בעיה מול סגל שב"ס. לא זכר בדיוק את המלל שנאמר, אך זכר למסור כי הנאשם הוסיף "שיהיה לזה השלכות, כמובן בהיבט של האירוע והפגיעה בו" (עמוד 261 שורה 31 והלאה, עמוד 262 שורה 7 והלאה, עמוד 262 שורה 14).

לאחר ריענון זיכרון (עמוד 262 שורה 18) הבהיר שהנאשם אמר: "הוא אמר שהבעיה שלי היא לא מול הסוהרים, הבעיה שלו היא מול ההנהלה, ממפקד עד אלי, כמובן שיהיו לזה השלכות חמורות בצאת השבת" (עמוד 262 שורה 21 והלאה).

אחר סיפר כי הנאשם אמר לו "שיצאתי מפרופורציות מסוימות...ש: הוא אמר לך שהוא יצא מפרופורציות? ת: ברור. הנאשם: אני פעם ראשונה שומע את המילה פרופורציה..." (עמוד 277 שורה 13 והלאה). אחר תיקן ואמר: "אני לא זוכר מה המילה שהוא אמר, אבל הוא אמר "שכאילו דברים יצאו משליטה...הוא אמר שהוא חשב שלא יפרצו לתא, אלא שגם ישתמשו בגז, לפני שייכנסו לתא, גם את זה אמר" (עמוד 277 שורה 25 והלאה). ואכן, כפי שנראה בהמשך, בעדותו, העיד הנאשם כי זה מה שהוא חשב, הגם שהעד לא ציין את הדברים בדוח שרשם. אישר כי הנאשם אמר גם את המשפט הבא: "אתם תראו מה יקרה אני אפעל בחומרה, אתם תראו מה יקרה" (עמוד 278 שורה 24). פירש זאת כ"התבטאות מאיימת" (עמוד 280 שורה 27).

השימוש במילה "פרופורציה" בהקשר של עדותו אמנם אינה יורדת לזירת המחלוקת, אך מילה שכזו בהחלט שאינה יכולה לצאת מפיו של הנאשם הזה – אין זה סגנונו ואין זו לשון דיבורו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הרוצה לבקש שבית-המשפט יקבע ממצא שדברים ששמע נאמרו, ייטיב וידייק בדבריו – ימסרם כשם שנאמרו בלא להחסיר או להוסיף תו ותג, בלא לפרש ובלא להציג מעין פרפרזה להם על דרך הפרשנות

לדבריו, מי שנלווה אליו ושמע את המשפט היה הקצין ווליד בריק (עמוד 262 שורה 23).

לדבריו, לחיצה על לחצן המצוקה היא לפי שיקול דעת הסוהר באגף, שכן מדובר באירוע סדור.

לדבריו, נתן הוראה לפתוח לנאשם תיק.

אמרותיו הנטענות של הנאשם, כלפי העד, שלכאורה גובלות באיום מרומז, לא מצאו ביטוי עובדתי בכתב-האישום (יש להבין מכך כי גם המאשימה לא קיבלה שהן נאמרו) ולפיכך איני נדרש להם, אלא ככל שמבקשים להיבנות מאמרותיו כלפי העד, אם נאמרו, כראיות מחזקות.

מאחר והשימוש במילה "פרופורציה" אינה "מתאימה" ללשונו של נאשם זה, כפי שהתרשמתי ממנו, ומאחר ואותה התוודות לא צוינה בדוח הפעולה הראשוני שלו, איני יכול לקבל את הטענה, כי הנאשם אמר דברים שיש בהם הודאה או "ראשית הודאה".

(8). הסוהר וליד בריק:

זהו סגן מפקד המשמרת (עמוד 282 שורה 9 והלאה).

לא נכח ביום המקרה (עמוד 282 שורה 16).

העיד כי לאחר מכן, הוא הוביל את הנאשם לחקירה במשטרה, יחד עם יוסי רוזן (עמוד 286 שורה 1) והנאשם אמר לו: "...שכל שבת יש מוצאי שבת..." (עמוד 282 שורה 20). לאחר הליך של ריענון זיכרון הוסיף שגם נאמר שהבעיה שלו היא לא אתנו, אלא עם מפקד בית הסוהר ואתם תראו מה יקרה במוצאי שבת (עמוד 282 שורה 28).

כפי שהערתי ביחס למילה "פרופורציה", איני סבור שמשפט שכזה ("כל שבת יש מוצאי שבת"), הלקוח מן העגה (הז'רגון) של הטיירונוט או של הקורסים של העולם הצבאי, יכול היה לצאת מפיו של הנאשם העומד בפניי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אישר כי פתח את קבוצת הוואטסאפ של העדים כדי לחזק את רוחם (עמוד 283 שורה 5 והלאה).

נשאל ביחס לאגף 11 שם הושם הנאשם לאחר מכן, ולא יכול היה לתת הסברים מה טיבו של אותו אגף (עמוד 287 שורה 4 והלאה): "לא יודע לענות לך על תשובה כזאת" (עמוד 287 שורה 27).

ביחס לעד זה, כפי שציינתי ביחס לעד יוסי רוזן, אין לאמרותיו הנטענות של הנאשם ביטוי בעובדות כתב-האישום וככל שהמאשימה מבקשת לטעון, כי יש באמרות אלה משום הודאה או "ראשית הודאה", הרי שגם אם הנאשם אמר את הדברים, הם ניתנים לפרשנות שונה ואין הכרח כי יש בהם את שהמאשימה מבקשת לקבוע.

(9). החוקר ברק כהן:

זהו חוקר המשטרה אשר חקר את הסוהרים באזהרה.

העיד כי הזמינם לחקירה (עמוד 292 שורה 17 והלאה).

לא רשם מזכר בדבר הזימון – אינו זוכר כיצד הזמינם (עמוד 294 שורה 8 והלאה).

הסתבר, מתוך הודעותיהם, כי חקר את הסוהרים בחקירה קצרה, לקונית, מינורית המסתפקת בתשובות כלליות וכפי הנראה החוקר מיהר לסיים את המשמרת וללכת אל ביתו יותר מאשר ביקש למצות את החקירה ולהגיע אל חקר האמת וחבל שכך (עמוד 301 שורה 3 והלאה + עמוד 302 שורה 13 והלאה).

לא זימן את הסוהר מני חיים לחקירה בהסברו המוזר: "אני טרחתי לזמן את האנשים שכן נכנסו לתא" (עמוד 304 שורה 13).

לא זימן עדים רלוונטיים נוספים.

לא זימן אסיר שתאו ממוקם מול תאו של הנאשם.

לא המשיך את החקירה אלא סמך על כך שמשמרת הבוקר תמשיך את העבודה (עמוד 299 שורה 31 + עמוד 301 שורה 6 והלאה)..

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לא יכול היה למסור הסברים אודות החלטות שונות שהתקבלו בחקירת התיק ומי קיבלם ואכן נרשמה ההערה: "הוא לא יודע לתת תשובות" (עמוד 297 שורה 29).

למרבה הצער, בהחלט מתקבל הרושם כי התקיימה כאן **חקירה חלולה, דלילה, בלתי ממצה**, לצאת ידי חובה, שאינה עולה בקנה אחד עם כללים של חקירה טובה החותרת בכל מאודה אל חקר האמת.

למרבה הצער, הייתה זו חקירה **נעדרת סמכות מקצועית מנחה**, ברורה, שאליה ניתן להפנות את חצי השאלות בדבר שיקול הדעת והליך קבלת ההחלטות וכל חוקר הגיע והעיד על הפרוסה הקטנה, החקירתית שאותה עשה – הא ותו לאו – ולא ידע למסור מידע רחב, רלוונטי, נוסף יותר.

הנאשם בסיכומיו הצביע על מחדלי חקירה שונים (סעיף 419 והלאה) ולמרות שיש להסתייג מן המילה "מגמתית" שבראש הפרק בעמוד 50 לסיכומיו, בהחלט ניתן להסכים לצמד המילים "רצופה מחדלים".

אין להבין מדוע היחידה המשטרתית, המשפטית לא התעקשה, כי תתבצענה השלמות חקירה בסיסיות, שהרי ממילא היה הנאשם עצור במסגרת תיק אחר ולא אצה דרכו אל מחוץ לכותלי הכלא.

(10). החוקר רמי דסטה:

גבה את הודעת הנאשם – ת/1 – ותו לא. הוא **לא עשה דבר ממשי מעבר לכך** (עמוד 306 שורה 24 + עמוד 310 שורה 20).

הוא צילם את חבלותיו של הנאשם (ת/3)(עמוד 308 שורה 30).

בהמשך נראה, כי כאשר הנאשם העיד במסגרת פרשת ההגנה, היו בפיו טרוניות רבות **שדברים רבים שאותם אמר לחוקר לא נרשמו. למרבה הצער, טענה זו לא הוצגה לחוקר במסגרת החקירה הנגדית** - אין היא רובצת, אלא **לפתחו של הנאשם** והיא מלמדת על **כבישות טענותיו** וחוסר רצינותן (עמוד 307 שורה 7 והלאה).

אכן, מהלך שכזה, מלמד כי עדותו של הנאשם - בכל הקשור לטענה כי דברים שונים שאמר לא נרשמו - היא עדות כבושה שבכבושות, שהרי יש להניח כי אם הייתה בפיו טענה שכזו, היה מציג אותה לבאי כוחו אשר היו חוקרים את העד ביחס אליה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אני מקבל את הודעתו של הנאשם – ת/1 – כהודעה המייצגת גרסה עקרונית, שאותה מסר לחוקר.

(11). החוקר יצחק אבישר:

לא ניתן לסמוך על עדותו של עד זה, ומפאת כבודו לא אוסיף (עמוד 312 שורה 3 והלאה).

העיד **כלאחר יד** ולא ניתן לסמוך על זיכרונו.

כך, למשל, העיד כי חקר את הנאשם באזהרה ואף מסר פירוט כללי אודות נסיבות גביית ההודעה, אך לא הוצגה כל הודעה של הנאשם שנגבתה בידי חוקר זה: "לקחתי עדות מהחשוד ומהסוהרים... מהחשוד, כן. ש: מהנאשם? ת: מהנאשם, מהנאשם, אוקיי... ש: גבית עדות מהנאשם? ת: מהנאשם... ש: הזהרת אותו? ת: כן. ש: אמרת לו על הזכות שלו לעו"ד? ת: ברור... ש: החתמת אותו בסוף?...?" (עמוד 312 שורה 16 והלאה).

כך יכול היה להעיד בלא הפסק, עד אשר נזעקה ב"כ המאשימה והעירה לו: "לא חקרת את הנאשם" (עמוד 313 שורה 13).

והנה, בכל זאת התעקש: "גם אם זה הלך לאיבוד, אני חקרתי אותו תחת אזהרה. נקודה. ש: את כטייר חקרת אותו תחת אזהרה? ת: כן, ביום של האירוע" (עמוד 317 שורה 28).

לא יכול היה למסור מתי ראה את הנאשם חבול, כטענתו (עמוד 317 שורה 7 והלאה).

נטל את המקל שהוגש לבית-המשפט כראייה (ת/5) מחדר קצין אג"מ הכלא, ולא מהתא של הנאשם. צילם אותו – ת/6.

לא בירר מי תפס את המקל בתוך התא ולא דאג לקיומה של שרשרת תפיסה אשר תבטיח את אמינות הטענה כי המקל נתפס בתוך התא.

יחד עם זאת, מאחר והנאשם בעדותו לא הרחיק את עצמו מן המקל המדובר, אין משמעות מזכה הנובעת מעדותו החסרה של עד זה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה (עציר)

(12). הסוהר חייר שנאן:

עובד כ 3.5 שנים בשב"ס (עמוד 126 שורה 5).

הגיע יחד עם אחראי המשמרת, חייר עלווה, אל תאו של הנאשם.

אחראי המשמרת פנה אל הנאשם בדברים ואמר לו להושיט את ידיו אל מחוץ לתא לשם כבילתו (עמוד 126 שורה 18 והלאה).

הנאשם סירב, קילל את אחראי המשמרת ואיים עליו שיזיין אותו ואת אחותו.

סוהר זה לא ראה את הנאשם בתוך התא, אך שמע את דבריו (עמוד 126 שורה 29).

לפי הוראת אחראי המשמרת הצטיידו בצידוד, שכלל ווסטים, קסדות, מגנים ואלות.

נכנסו פנימה אל התא (עמוד 127 שורה 12 והלאה).

עמד בשורה השנייה.

לא זכר איך הנאשם הופל או נפל ארצה (עמוד 131 שורה 27 והלאה).

הרגיש את התנגדותו של הנאשם "הרגיש דחיפה" לאחור (עמוד 128 שורה 31 והלאה, עמוד 129 שורה 7 והלאה).

ניסה לסייע בהשתלטות על הנאשם.

הניח את רגלו על קרסול רגלו של הנאשם ומנע ממנו תזוזת רגליים (עמוד 132 שורה 10 והלאה). לא זכר האם באותה עת הנאשם היה שכוב על גבו או על בטנו (עמוד 133 שורה 1 והלאה).

לאחר ההשתלטות סייע להרים את הנאשם.

לא זכר כמה זמן נמשך האירוע, אך העריכו בפרק זמן קצר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הנאשם הובל למרפאה, תחילה סירב לקבל טיפול רפואי.

לאחר מכן התרצה, קיבל טיפול רפואי מהרופא.

נכח, לסירוגין, בעת הטיפול. רוב הזמן היה בתוך המרפאה.

במהלך עדותו, התקבל רושם ישיר ובלתי אמצעי, אמין ומהימן של עד שדולה פרטים מזיכרונו, אינו מתיימר למסור פרטים שבאופן טבעי אינו זוכר.

העד היה זהיר בעדותו – את שראה אמר שראה ואת ששמע אמר ששמע – לא הוסיף ולא החסיר דבר.

אני קובע כי ניתן לקבוע ממצאי עובדה בהסתמך על עדותו, כלומר שהנאשם איים על אחראי המשמרת, חייר עלווה, והתנגד לכבילתו, אך לא ניתן לקבוע, כנדרש בהליך זה – מה בדיוק היה סדר האירועים בתוך התא ומה בדיוק אירע, דבר אחד דבר, משום שהוא עמד בשורה השנייה ויכול היה להעיד באופן כללי, שחש דחיפה מבלי למסור מידע עובדתי נוסף.

(13). הסוהר נדב אבגי:

בתאריך 24.3.19 כתב מזכר בדבר תפיסתו של המקל (ת/5 – צילומו – ת/6), שלפיו המקל נתפס בתאו של הנאשם (ת/8).

היה זה מקל לא מחובר (עמוד 121 שורה 15) לחלק המטאטא או המגב שנתפס על-ידו בתוך התא באחת הפינות (עמוד 120 שורה 24 והלאה).

הסתבר כי **כתב מזכר נוסף, שקדם לו**. כלומר **שני מזכרים** – אחד נרשם והופנה אל החוקר איציק אבישר, והאחר לתוך שבי"ס (עמוד 123 שורה 6 והלאה).

לטענתו, תוכן המזכרים זהה, על כן אין להבין את התופעה החקירתית שבה רושמים שני מזכרים זהים המופנים לנמענים חקירתיים שונים.

בעת שהגיע אל תאו של הנאשם לא זכר אם ראה טיפות דם על הרצפה או פרטים נוספים (עמוד 125 שורה 17).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אכן, אילו היה רושם זכ"ד מפורט יתכן והיו בפנינו פרטים שכאלה.

ואולם, מאחר והנאשם קשר את עצמו אל המקל המדובר, אין בעדותו דבר היורד לשורש זירת המחלוקת ואיני נזקק לקביעת ממצאים ביחס אליה.

(14). החוקר מידד לביא:

מילא לנאשם אסמכתת כליאה (ת/7) (עמוד 14 שורה 12 והלאה).

לטענתו, עשה כן - כלומר החליט על מעצרו והבאתו בפני שופט לשם הדיון בבקשה להארכת מעצרו - **לאחר שקרא את גרסתו של הנאשם**, ולאחר שהממונה שלו רפ"ק ענת קצב קראה את חקירת הנאשם.

דא עקא, האסמכתא לכליאה מולאה בשעה **12:30** ואילו חקירת הנאשם (ת/1) **החלה בשעה 12:00** (אמנם לא נרשמה שעת הסיום) אך התבוננות בה מובילה להערכה סבירה, **כי בשעה 12:30 היא עדיין לא נסתיימה**. אכן, גם לפי העד עצמו חקירה שכזו אורכת: "חצי שעה 45 דקות (עמוד 27 שורה 31 והלאה, עמוד 28 שורה 13).

כלומר, יש להניח כי התקבלה החלטה לעצור את הנאשם, עוד בטרם התקבלה או נבחנה מלוא גרסתו.

בהחלט מצופה מקצין משטרה, אשר ממלא אסמכת כליאה לקרוא את גרסתו של המועמד למעצר ולשקול אותה, וכך לא עשה העד (עמוד 22 שורה 26).

יש להצטער על דפוס פעולה שכזה.

לפי טענת העד, קצינת החקירות, רפ"ק ענת קצב, הייתה מעורבת בכל "אירוע קריטי", הנוגע לחקירה, או אמורה להיות מעורבת בכל פרט מפרטי החקירה (עמוד 17 שורה 1 והלאה).

אין ספק שגרסתו היחידה של הנאשם היא נתון "קריטי" בלשונו של העד, שעל קצינת החקירות להכיר ולכלול במסגרת שיקוליה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ואולם, איני סבור, כי התאפשר לקצינת החקירות הנכבדה לשקול את כלל הראיות בתיק, נוכח גרסתו של הנאשם, בטרם מסרה את החלטתה, כך לפי הטענה, לעצור את הנאשם ולהורות על הבאתו בפני שופט לשם בקשה להארכת מעצרו.

בוודאי ובוודאי שהיא לא יכולה הייתה באותה עת, להיות "מאוד בקיאה בנתונים" (עמוד 23 שורה 10), אם אחד מהנתונים הוא גרסתו של הנאשם שהיא ביצה שאותה עת טרם באה לעולם.

למרבה הצער, גם מעד זה, כקודמיו, לא ניתן היה לקבל תשובה ברורה, מוסמכת, בדבר החלטות שהתקבלו בחקירה, סיבתן, שיקול הדעת שהופעל ומי היה בעל הסמכה שהפעיל שיקול דעת חקירתי לקבלת אותן החלטות (עמוד 18 שורה 4 והלאה).

כאמור, בעת ניהול הליך ההוכחות נחשפה תופעה שבמסגרתה, כל עד, שוטר, שהגיע לעדות, הפנה את השואל לכתובת אחרת, אשר הפנה לכתובת נוספת, ויש להצטער שכך הם פני הדברים בחקירה משטרתית שכזו (עמוד 26 שורה 33).

עדוּתו של עד זה בהחלט תמכה במסקנה, כי לא נערכה כאן חקירה ממצה, יעילה ומקצועית ואם מאן דהוא ביקש להוכיח אחרת, היה עליו להתייצב בבית-המשפט ולמסור את עדותו.

(15). הסוהר חייר עלווה :

מפקד המשמרת באגף הפרדה (עמוד 29 שורה 15).

בעדותו, הסביר מה משמעות תפקידו וסמכויותיו (עמוד 43 שורה 7 והלאה).

לדבריו, באותו יום, בטרם האירוע המדובר, היה אירוע נוסף, שקדם לו, שבמסגרתו סירבו לבקשת הנאשם לקבל דיסקים, ואז איים הנאשם כי ישרוף את התא (עמוד 30 שורה 2 והלאה, עמוד 43 שורה 32 והלאה).

מסתבר, כי אירוע מקדים זה, חמור דיו, לא גרם לצוות הסוהרים לפעול כפי שפעלו בהמשך היום.

ביחס למקרה הנדון, העיד כי **הסוהר מני חיים דיווח לו**, שלאחר שהוא סירב לבקשת הנאשם לפתוח אל אשנב הדלת, הנאשם ירק עליו: **"שהוא ירק עליו בפנים"** (עמוד 30 שורה 19, עמוד 43 שורה 25 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ניגש אל האגף, כדי "להוציא אותו מהאגף לענישה" (עמוד 30 שורה 23).

בדרכו אל האגף, **שמע את לחצן המצוקה**, שוחח עם הסוהר מני שאמר לו שהנאשם "משתולל, דופק על הדלתות" (עמוד 30 שורה 26).

באגף, ניהל עם הנאשם משא ומתן. הוא הורה לו להכניס את ידיו מבעד לדלת, לכבילתו, אך הנאשם סירב, קילל אותו ואיים עליו (עמוד 30 שורה 30 והלאה).

הנאשם אמר לו: "**אם תיכנס אני אזיין את אחותך ואותך, משהו כזה, משהו בסגנון**" (עמוד 31 שורה 8 והלאה).

העד הורה לו פעם נוספת לצאת מן התא, אך הנאשם "**עשה לי עם מקל שהיה לו ביד... הוא אמר לי אם אתה גבר תיכנס**" (עמוד 31 שורה 10 והלאה).

בתחילת השיחה, הנאשם לא אחז במקל, **לאחר מכן** אחז במקל (עמוד 68 שורה 10). זוהי נקודה, שאף היא מלמדת, כי מדובר בעד שמסר עדות אמת, שנמנע מהכפשת יתר, שאלמלא רצה להיצמד לאמת, היה מאדיר את מעשיו של הנאשם ומצמיד לו את המקל בדרך מאיימת, כבר מתחילת השיחה.

במסגרת המשא ומתן לא בירר עם הנאשם את הטענה כי ירק על הסוהר מני והניח שדבריו של הסוהר אמת הם (עמוד 64 שורה 12 והלאה). הנאשם, בסיכומיו, הציג עובדה זו וכפי הנראה ביקש להעניק לה נפקות משפטית רבת משקל (סעיף 58 והלאה). ואולם אבהיר כי במסגרת הכרעת-דין זו איני דן בהצדקה או אי ההצדקה להוביל את הנאשם אל הצינוק, או בערר על החלטת חייר עלווה, שהתקבלה בנקודת זמן זו, להוריד את הנאשם אל הצינוק.

כל השיחה בין השניים, ובכלל זה הקללות והאיומים, **נערכה בשפה הערבית** (עמוד 33 שורה 24 והלאה, עמוד 63 שורה 27 והלאה: "**זה השפה של שנינו**"). בנקודה זו שוב אזכיר את הדברים שקבעתי ביחס לסוהרים, שנטען כי שמעו את השיחה, שלא הוכח כי הם דוברי השפה הערבית.

אכן, בהחלט יש מקום לשאלה, ככל שהיא נוגעת לעדים אחרים שפורטו לעיל, שאינם דוברי ערבית, שהתיימרו להעיד על השיחה: "...ולמעשה, מי שלא דובר ערבית לידך עומד לידך, לא יכול להבין מה אתה אומר נכון? ..." (עמוד 64 שורה 1 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אני סבור שאילו הנאשם היה מושיט את ידיו מבעד לאשנב דלת התא לא היה מתגלגל ההליך כפי שהתגלגל, ואין לנאשם כל זכות שהוראתו של העד כלפיו תימסר בד בבד עם זר פרחים או חבילת שוקולדים מלווה בברכה שנה טובה ציורית.

גם אם אני לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד, כי העד אמר לנאשם: "אתה באת ואמרת לו יאללה, יאללה, בערבית, יאללה, יאללה תוציא את הידיים שלך אני מעיף אותך עכשיו לצינוק... עשו ממך גבר גדול" (עמוד 65 שורה 8 והלאה) אין לו לנאשם כל זכות או הצדקה להתנגד להוראה, שנחזית כלפיו, על פני הדברים להוראה בסמכות וברשות והיה עליו לציית לה ולאחר מכן להשיג על התנהגות שכזו בדרכים המקובלות.

יש ממש בהסברו, כי אילו חפץ להגיע אל האגף מראש כדי להיכנס אל תאו של הנאשם בפריצה חמושה, תוך נקיטה בכוח סביר, או כדי ליצור פרובוקציה, היה עושה כן מבלי לנהל עם הנאשם משא ומתן בדרכי נועם כדי שיתרצה (עמוד 36 שורה 4).

אכן, אני סבור, כי העד שש אלי קרב עם נאשם זה, והוא לא חפץ להגיע למצב דברים שבמסגרתו יוגדר כבעל רמת איום גבוהה (עמוד 36 שורה 11 והלאה, עמוד 61 שורה 14).

בהחלט ניתן היה לראות כי העד חושש מאוד נוכח המצב שאליו נקלע ולא אחת העיד דברים כגון: "אני לא חושב שלהזכיר פה שמות זה צעד נכון" (עמוד 44 שורה 4). וכן: "...ואני לא רוצה להכניס עוד אנשים נקרא לזה למעגל האיום" (עמוד 47 שורה 10). וכן כאשר נשאל מי קיבל את ההחלטה להוציא את הנאשם מהתא ביקש: "כבוד השופט אם תיתן לי להסביר לך גם לבד למה זה לא" (עמוד 49 שורה 6 והלאה).

כלומר, יש לדחות את הטענה כי עד זה, אשר וודאי הכיר את הנאשם, שעט מראש לנקוט כלפיו באלמוות בלתי סבירה, מעבר לנדרש, באופן שעלול לסכן את עצמו ולא הייתה לו סיבה או מניע לעשות כן, אלא בלית ברירה, כדי למלא את תפקידו.

המשיך והעיד, כי התקבלה החלטה להוציא את הנאשם מן התא. מסר כי הייתה זו החלטה של בעל דרגה בכירה ממנו, אך ניכר היה כי מפאת חששו לא מסר את שמו של אותו בעל דרגה (עמוד 49 שורה 21 והלאה).

מסר כי כל פתיחה של תא המעצר באגף הפרדה והוצאת אסיר מחייבת אישור של מפקד בית הסוהר, והוא קיבל את האישור בטרם החליט את החלטתו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

וכך העיד במענה לשאלות בחקירה הראשית: "ש: למה הרגשת צורך לדווח לו? ת: כי הוא מפקד בית הסוהר. ש: בסדר. ת: כי הוא מפקד בית הסוהר. הוא צריך לדעת על האירוע. ש: כי היה אירוע מאוד חריג נכון? ת: לא אירוע, אירוע של פתיחת תא בהפרדה אחרי סגירה. ש: אחרי כל אירוע פתיחת תא בהפרדה אחרי סגירה אתה פונה למפקד בית הסוהר? ת: בואי אני אסביר לך משהו, בואי אני אסביר לך משהו מה הנוהל אומר בשב"ס את יכולה לבדוק את זה, אחרי סגירת אגף וששמים מנעולים כל פתיחת תא מחויבת בדיווח למפקד בית סוהר ואישור שלו לפתיחת התא. אגף הפרדה להזכיר לך נסגר בשעה 18:00 בערב בשעה 20:15... זה שעתיים ורבע אחרי סגירת האגף וכן מפקד בית סוהר צריך לדעת דבר כזה ובמיוחד שהיה אירוע גם מקדים של יריקה על סוהר אני לא חושב שיש מפקד בית סוהר שיורקים לו על הסגל שלו... והוא לא רוצה לדעת מזה... ש: בשעה 20:00 בערב באגף הפרדה ואתה נאלץ לפתוח את התא ולהוציא אותו למרפאה. ת: מחויב דיווח" (עמוד 46 שורה 3 והלאה).

וכן, בעמוד 47 שורה 8 אישר ששוחח עם מפקד בית הסוהר גם בטרם המקרה "על כל ההתנהלות... על מה שהיה...".

וכן בעמוד 47 שורה 31 לשאלה מפורשת של ב"כ המאשימה: "ש: אמרת לו אנחנו צריכים לפתוח את התא של כוטייר?...? ת:.... כמה שתרצי אני אענה לך. מפקד בית סוהר מחויב לדעת על כל פתיחת תא בהפרדה...".

וכן אישר פעם נוספת ששוחח עם מפקד הכלא בטלפון בטרם פתיחת התא (עמוד 48 שורה 25 והלאה), למרות שמשום מה לא מסר מי הוא בעל הדרגה הבכירה שהורתה לו על הוצאת הנאשם הייתה זו "....דרגה בכירה" (עמוד 50 שורה 1).

ההחלטה להוציא את הנאשם מן התא, התקבלה עוד בטרם ניהל עם הנאשם את המשא ומתן, לפני שנכנס אל אגף ההפרדה: "כן, כן, לפני שהגעתי לאגף ההפרדה בכלל" (עמוד 50 שורה 19 והלאה). וניתן היה להבין כי מדובר במפקד בית הסוהר, ואף נציגת המאשימה הבינה: "או קיי, מפקד בית סוהר נותן לך אור ירוק? מאשר את זה מטבע הדברים אם כבר הגעת להוציא אותו מהתא, יופיי" (עמוד 59 שורה 16) ואכן העד אישר כי קיים את השיחה עם מפקד בית הסוהר "לפני שניגשתי לאגף" (עמוד 50 שורה 20).

אכן, אמר לסוהר מני שהוא בדרכו אליו להוציא את הנאשם מן התא אל הצינוק (אחר השיב כי אינו זוכר – עמוד 53 שורה 15) אך בסופו של יום לא הוברר כיצד אמר זאת אם בשלב זה, עדיין לא התקבלה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

החלטת הגורם הבכיר לעשות כן, אשר מטבע הדברים הייתה צריכה להגיע לאחר בירור העובדות שאמור העד לעשות (עמוד 51 שורה 33 והלאה, עמוד 53 שורה 1 והלאה).

בנקודה זו יש לציין, כפי שנראה בהמשך, כי מפקד בית-הסוהר תת גונדר אריק יעקב העיד כי הוא לא אישר שהוא זה שאישר לחייר עלווה את פתיחת התא והוצאת הנאשם.

זוהי סתירה, שלמרבה הפלא, נציגת המאשימה ניסתה ליישב, בבקשה (בסיכומיה בע"פ בלבד) להזמין את בית-המשפט לקבוע שמפקד בית-המעצר הוא זה שלא מסר בנקודה זו דברים נכונים.

העיד, כי הורה לצוות להתחמש במגנים, אלות, קסדות לקראת פריצה פנימה (עמוד 31 שורה 18 והלאה, עמוד 67 שורה 10 והלאה).

הסביר, כי החליט לחמש את הצוות, משום שהנאשם החזיק במקל, השתולל, שפת גופו המאיימת, ואיני סבור, כי העד, אשר פתח במשא ומתן לסיום ההליך בדרכי שלום, הפעיל בעניין זה שיקול דעת שגוי. קבלת הטענה ההפוכה, משמעה קבלת מצב דברים שבמסגרתו גורמי אכיפת החוק נכנעים לתכתיבים אלימים ומאיימים של אסירים אשר יכתיבו את סדר יומם.

בטרם הפריצה, אחז הנאשם במקל מטאטא ואמר לו שיכנס אם הוא גבר.

ארעה פריצה פנימה אל התא.

הוא עצמו היה מאחורי הכוח הפורץ עם המגנים (עמוד 31 שורה 27, עמוד 68 שורה 31).

חש בהתנגדות מצד הנאשם, אשר קפץ על הצוות והכה במגנים עם המקל (עמוד 31 שורה 23).

הנאשם קפץ לעברם עם המקל בתנועה של הנפה. לדבריו, הנאשם תפס את המקל **בחלק האמצעי** (עמוד 99 שורה 23 והלאה, עמוד 101 שורה 33 והלאה, עמוד 102 שורה 21).

הצוות הדף את הנאשם עם המגנים, הנאשם הוטח אחורה (בלשונו: "החליק") – עמוד 69 שורה 9 והלאה, שורה 15), קיבל מכה בראשו ממיטת הקומתיים, נפל ארצה, עם גבו אל הרצפה, המשיך להתנגד בבעיטות, הצוות השתלט עליו (עמוד 31 שורה 32 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הנאשם הוטל ארצה עם גבו אל הרצפה, המשיך להתנגד ולבעוט ברגליו (עמוד 32 שורה 1) ורק לקראת ההשתלטות, הפך הצוות את הנאשם עם בטנו אל הרצפה וכבל אותו (עמוד 32 שורה 19 והלאה, שורה 32, עמוד 33 שורה 1: "כשהוא על הגב בסוף הכבילה הייתה שהוא היה על הבטן. ש: בסוף? ת: כן, רק בסוף. ש: הפכתם אותו על הבטן? ת: כן").

אינו זוכר אם הוא עצמו שם את האזיקים על ידיו של הנאשם (עמוד 73 שורה 2 והלאה).

תחילה ניתן היה לסבור, כי חבלותיו של הנאשם בפנים, יתכן ונגרמו עקב התנגדותו, בעת שהיה שרוע עם פניו אל הרצפה (שפשוף הפנים ברצפה), אולם תיאור שכזה, מפי העד, שלפיו **רק בסופו של תהליך** הפכו את הנאשם על פניו בהחלט מעורר את השאלה כיצד נחבל הנאשם בפניו.

הסביר את תמונות הנאשם המתעדות חבלות, כחבלות שנגרמו מהמגנים, מנפילתו על מיטת הקומתיים, ונוכח השימוש בכוח הסביר ולפי התנגדותו של הנאשם. לא זכר מאיזה חלק של המיטה הנאשם קיבל את המכה, אך מסר שמחלקה העליון (עמוד 79 שורה 2 והלאה, עמוד 82 שורה 15 והלאה, עמוד 104 שורה 4).

ואכן, העיד שכאשר הנאשם היה מוטל על בטנו לא היה שימוש בכוח: "כשהוא היה על הבטן לא היה שימוש בכוח יותר? ת: לא. ממש לא, ממש לא...מהרגע הזה לא היה שום שימוש בכוח" (עמוד 82 שורה 33 והלאה). אם כן, כיצד נגרמו החבלות לפניו של הנאשם?

הנאשם הובל אל המרפאה, סירב לטיפול (עמוד 33 שורה 9 והלאה).

הנאשם איים עליו שעשה את הטעות של החיים שלו ושהוא אינו יודע למה הוא מסוגל: "**ואז הוא זורק לי ביטוי כזה תסתכל עלי טוב על הפנים שלי אני ידאג שיפתחו לך את הפנים לשתיים**, אמרתי לו בסדר" (עמוד 33 שורה 18 והלאה).

האיום היה **פעמיים** – הראשון כשסירב להיבדק בתא הענישה. השני בתוך המרפאה (עמוד 34 שורה 33, עמוד 83 שורה 32, עמוד 84 שורה 9 והלאה).

החובשים שמעו את אמירת האיום שהייתה במרפאה (עמוד 35 שורה 6).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

העיד בלא שראה את סרטון המקרה (עמוד 37 שורה 24). יש לכך חשיבות רבה, משום שעדותו של העד, מתיישבת עם כל מה שנצפה בסרטון והיא מלמדת כי עד זה העיד מתוך זיכרונו, שלא זוהם עקב צפייה בסרטון.

לדבריו, יש ללחוץ על לחצן המצוקה נוכח כל אירוע בלתי שגרתי והוא מצוי בשיקול דעת של סוהר המשמרת (עמוד 62 שורה 17 והלאה).

בטרם פרץ פנימה יוסי רוזן התקשר אליו (בניגוד לעדות יוסי רוזן שהעד הוא שהתקשר אל יוסי רוזן), התייעץ עמו (עמוד 70 שורה 21 והלאה) וכן: "במקרה הזה יוסי התקשר אלי נתן הנחיות ביטחון ואמרתי לו אני מזדווד כבר אנחנו ערוכים לפריצה הוא נתן כמה חידודים ושיחה קצרה וזהו" (עמוד 71 שורה 4 והלאה, עמוד 72 שורה 5 והלאה). השיחה עם יוסי רוזן התקיימה כאשר כבר היה באגף ההפרדה "אחרי שניהלתי אתו משא ומתן" (עמוד 72 שורה 24).

לא היה בתחקיר הפנימי שנערך (נ/2) (עמוד 67 שורה 28, עמוד 74 שורה 22, עמוד 96 שורה 30).

לא זכר כיצד זומן לחקירה במשטרה (עמוד 74 שורה 25 והלאה).

אישר כי שלושתם נסעו יחד אל תחנת המשטרה (עמוד 75 שורה 1).

לא שוחחו על החקירה (עמוד 75 שורה 21 והלאה).

מסר הודעה באזהרה (עמוד 73 שורה 9 והלאה)..

מסתבר כי היו אלו חקירות מהירות ביותר שלא ארכו יותר מדקות ספורות, אך הם לא נחקרו יחד (עמוד 111 שורה 29 והלאה).

הנאשם הוצא אל אגף 11 שהוא אגף של צינוק (עמוד 87 שורה 4 והלאה).

הצינוק לא היה מאוכלס (עמוד 87 שורה 21).

אישר כי הורה לצוות לכתוב דוחות פעולה על שאירע (עמוד 53 שורה 33, עמוד 54 שורה 17, שורה 26).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

את דוח הפעולה שלו כתב לבד ואת שעת האירוע רשם לפי הדיווח שהתקבל במשלי"ט (עמוד 95 שורה 12).

בניגוד לעדות של מני חיים, לא זכר שקיבל ממנו את הדוח שכתב מני חיים (עמוד 54 שורה 30 והלאה, עמוד 62 שורה 1 והלאה). לדבריו, ביקש מהיומנאי לרכז את כל הדוחות (עמוד 55 שורה 6). לאחר מכן, אסף את הדוחות והעביר אותם הלאה אל האג"ם (עמוד 57 שורה 22 והלאה). לא בדק שכל הדוחות של כולם ברשותו (עמוד 61 שורה 30 והלאה).

כפי שנטענו כלפי יתרת הסוהרים, נטענו גם כלפי עד זה טענות ביחס לרישום או העדרו של רישום בדוח הפעולה, שעת הרישום וכיו"ב, **אולם דוח הפעולה לא הוגש לעיון בית-המשפט**, כדי לתהות על קנקנו ולבחון בצורה טובה את הטענה (עמוד 70 שורה 6 והלאה, עמוד 91 שורה 16 והלאה, עמוד 109 שורה 6 והלאה). לפיכך, עניין זה פוגע בטענות הטוען (הפניית הנאשם בסיכומיו – סעיף 125 לסיכומים - אינה לדוח הפעולה עצמו, שכאמור לא הוגש, אלא לכל מיני משפטים וחלקי משפטים שקיבלו אישור או שלא קיבלו אישור ואין אפשרות לבחון אותם אלא אם יוגשו כאחד).

העד אישר כי היה חבר בקבוצת וואטסאפ במסגרתה נמסרה אינפורמציה טכנית לקראת העדות (עמוד 90 שורה 1 והלאה).

בחנתי בקפידה יתירה את עדותו של העד, ובאתי אל המסקנה כי העד מסר עדות מהימנה ואמינה המאפשרת לקבוע ממצאי עובדה לפיה, כנדרש בהליך זה.

ההבדלים הקלים בין עדותו לעדות האחרים, כפי שפורטו לעיל, הם הבדלים "בריאים" וטוב שכך, שאם לא כן, והייתי מקבל כאן עדויות שהן בבחינת "תמונות מראה" אז היה מקום לתהייה.

ועדיין, בלהט האירועים, במהירות ההתרחשות, נוכח מיקומו של העד בכוח הפורץ, גודלו של תא המעצר, הימצאות יתרת צוות הסוהרים מזווד במגנים ובקסדות, כל אלה, מותירים ספק מה בדיוק אירע בתוך התא מרגע הפריצה אל התא ועד לכבילתו של הנאשם, למעט דברים שאותם עשה העד.

הסתירה החזיתית בשאלה מי קיבל את ההחלטה להיכנס לתא – האם מפקד בית הסוהר תת גונדר אריק יעקב, או שמא חייר עלווה, מפחיתה במידה מסוימת וחלקית בלבד את משקל עדותו, ככל שהיא נוגעת לדברים שהתרחשו **בתוך** תא המעצר עם הפריצה פנימה, אך אינה מובילה למסקנה כי יש לדחות את עדותה המהימנה כולה ובעיקר ביחס להתרחשות עד לכניסה פנימה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

כלומר, אני סבור שלפי עדותו של עד זה, ניתן לקבוע כממצא של עובדה את הדברים הבאים:

הוא הגיע אל אגף ההפרדה, ניהל עם הנאשם משא ומתן, הנאשם סירב להושיט את ידיו מבעד לאשנב דלת התא, הנאשם איים עליו, כפי שתיאר, בהמשך ראה אותו אוחז במקל, הורה לצוות להתחמש, הם עשו כן, התרחשה פריצה פנימה, הנאשם התנגד – אך אין לקבוע כי נקט הוא באלימות כלפי הצוות מעבר להתנגדות לאזוק – הנאשם נאזק, הובל אל המרפאה, בסמוך לה ובתוכה איים על העד פעם נוספת.

ואולם, לא ניתן לקבוע כממצא עובדתי כי הנאשם הסתער על הצוות הפורץ והטיח כלפי הסוהרים מכות מקל, כפי טענת המאשימה, שהרי העד היה בקו השני של הפורצים פנימה ובהעדר ראיות אמינות ומהימנות של הסוהרים מן הקו הראשון איני יכול לקבוע זאת כנדרש בפלילים.

16). תיעוד חבלותיו של הנאשם:

במסמך המסמך הרפואי מן המרפאה ת/4 ניתן לקרוא, אודות ממצאי החבלות של הנאשם ובין השאר, כי בין החבלות של הנאשם נמצא "חתך/פצע שטח בחלק האוקסיפטלי (עורפי של ראשו), שטפי דם בפנים, פצע צד שמאלי עין/שפשוף חתך גב צד ימני, ללא דימום פעיל. ראש חלק טמפורלי (באיזור האונות) – נפיחות קלה".

בצילומי חבלותיו של הנאשם, ת/3, ניתן לראות חבלות שפשוף בפניו ולכאורה המטומה מתחת לעינו השמאלית (אסביר עניין זה בהמשך).

בצילומים נוספים, שצולמו במרפאה (נ/4) ניתן לראות חבלות ברורות יותר על גופו ופניו של הנאשם. בדיסק מצויות תמונות חדות יותר המתארות את פציעותיו של הנאשם, בעיקר לחי שמאל אדומה, גבו חבול, ניכרת שריטה, חזה ימין עליון.

בחנתי את החבלות, אולם איני יכול לקבוע כממצא עובדתי, כנדרש בהליך זה, כי חבלותיו של הנאשם נגרמו מהטחת מכות אלה או מכות ישירות אחרות בגופו. אין מדובר בחבלות מסוג המטומה המאופיינות חבלות ישירות ואין מדובר בהמטומות על ידיו או רגליו, שיתמכו את טענתו.

איני יכול לקבוע, כנדרש בהליך זה, כי צוות הסוהרים הוא שאחראי לחבלותיו של הנאשם משום שנקט כלפיו באלימות בלתי סבירה, מכוונת, בגדרה הטיח בו מכות אלה, או מכות אחרות, רק לשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

נקיטה באלימות, ובהחלט יתכן שחבלות אלו נגרמו בדרך כלשהי תוך כדי התנגדותו של הנאשם לכבילתו.

(17). המקל – ת/5:

המקל אשר נתפס בתאו של הנאשם הינו מקל "מטאטא".

בצדו האחד מצויה הברגה שבדרך כלל משמשת לחיבור המקל אל המטאטא או המגב עצמו.

המקל לא חובר אל חלק המטאטא או המגב, אלא נתפס כמקל העומד בפני עצמו.

בהחלט ניתן להניח, כי המקל הוברג החוצה מן החלק המטאטא בידי הנאשם.

עיון במקל עצמו מלמד, כי הוא ניזוק **בחלק ההברגה**, באופן שיכול להתיישב, לכאורה, עם הטענה כי נעשה בו שימוש לחבטות בדלת הברזל, אך מנגד, מקור הנזקים יכול להתקבל ממספר רב של תרחישים נוספים.

עוד יש לציין, כי **לא ניתן לאתר נזק משמעותי בחלקו הארוך**, הגלילי, של המקל, באופן המתיישב עם תקיפה עוצמתית באמצעותו בחלק קשיח אחר, כגון הטחתו במגני הסוהרים.

ואולם, **עצם העובדה שנתפס מקל כשהוא מנותק מחלק המטאטא, עומדת לחובת הנאשם**, שכן היא מעלה את השאלה מדוע הבריג הנאשם החוצה את המקל מהמטאטא, אם ייעד אותו רק כדי לחבוט בדלת הברזל, שהרי יכול היה לעשות כן גם ללא ההברגה החוצה.

מכל מקום, המקל, במצבו כפי שנתפס, תומך בטענה, כי לפני הפריצה פנימה, חייר עלווה, ראה את הנאשם אוחז במקל בתוך התא.

(18). מצלמות האבטחה (ת/2):

בעניין זה, בעיקר יש להפנות למצלמת "מסדרון 4" ולמצלמת "רחבת כניסה".

ניתן לראות כדלקמן:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

בשעה 20:11:24 – נראה הסוהר מני חיים מגיע מכיוון היומן אל כיוון תאו של הנאשם – לכיוון המצלמה. הוא נראה מביט לכיוון דלת תאו של הנאשם שלימינו. אחר ממשיד בהליכה לאורך המסדרון, לכיוון המצלמה. אחר חוזר על עקבותיו. שוב נראה מביט לכיוון דלת תאו של הנאשם. נראה ממשיד שני צעדים לכיוון היומן. מיד שב על עקבותיו.

אחר נראה מביט לכיוון דלת התא ואז ניתן לראות תנועת רתיעה גופנית לאחור וידו הימנית עולה מעלה אל מצחו/שיערו בתנועת ניגוב, כשראשו מוטה ימינה אל ידו.

להלן, אציג מספר את התמונות הרלוונטיות.

ההתבוננות של הסוהר מני חיים לכיוון דלת התא :

תנועת הרתיעה ימינה ואחורנית, לאחר היריקה, לפני הניגוב. בסעיף 35 לסיכומיו מסר הנאשם כי ב"כ עיינו בסרטון במונה שאליו הפנתה המאשימה ולא ראו דבר. בסעיף 36 נמסר כי ניתן לראות את תנועת היד על השיער. הסוהר מני חיים אינו בעל שיער קדמי ארוך היורד על עיניו כדי נוהגו של המעביר "יד על שיער" לפי תומו – כהצעת הנאשם בסעיף 37 לסיכומיו וגם אם אכן ניתן לראות אותו נוגע בשיער בידו השמאלית גם שניות לפני כן, לא לוותה לאותה נגיעה את אותה רתיעה אינסטינקטיבית לאחור כפי שניתן לראות בעת הרלוונטית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57226-03-19 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לאחר היריקה, תנועת הניגוב ביד ימין וראש מוטה ימינה:

בהמשך, בשעה 20:17 – ניתן לראות את הדלת הראשית אל הרחבה נפתחת ואליה נכנסים סוהרים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57226-03-19 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

חייר עלווה נראה משוחח בטלפון הסלולארי. אם זו שיחת ההתייעצות עם הקצין יוסי רוזן, אזי היא נערכה בטרם נערך הבירור ובטרם השיחה המקדימה עם הנאשם, אך כזכור הוא העיד שאין מדובר בשיחה המדוברת.

בשעה 18:20 נראים ארבעה סוהרים עומדים מול תאו של הנאשם.

בשעה 20:20 הסוהרים נראים חמושים במגנים חוזרים אל התא ומשוחחים עם הנאשם לפני הכניסה פנימה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57226-03-19 מדינת ישראל נ' עודה (עציר)

בשעה 20:21 ניתן לראות שדלת התא של הנאשם נפתחת והסוהרים נכנסים פנימה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57226-03-19 מדינת ישראל נ' עודה (עציר)

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57226-03-19 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

שניה לאחר מכן נראה הסוהר מני חיים מגיע אל כיוון דלת התא הפתוחה.

בשעה 20:23 הסוהר מני חיים חוזר אל עמדת היומנאי, לאחר מכן שב אל המקום.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

בשעה 24:20 הסוהרים יוצאים מן התא מובילים את הנאשם האזוק אל המרפאה, כשהוא חבול ומדמם בין השאר מזרוע ימין.

בשעה 25:20 נראה הנאשם מוצא דרך שער הרחבה אל מחוץ לאגף הפרדה.

עוד ניתן להתרשם ממבנה המסדרון, ממדי דלת התא.

אני קובע שעיון בתצלומי מצלמות האבטחה תומך בעמדת חייר עלווה וטופח על פני גרסת הנאשם, כי הייתה כאן התרחשות מכוונת, מראש, ליצור אמתלה לנקוט כלפי הנאשם באלימות כדי להציגו כמשל ודוגמא לשאר האסירים, שהרי בהחלט ניתן לראות את חייר עלווה מנהל משא ומתן עם הנאשם, הסוהרים לא התחמשו מלכתחילה בצידוד הפריצה, ואין לומר שכך ינהגו מי ששים אלי קרב כטענת הנאשם.

עוד יש להדגיש, כי הסוהרים נמצאים בתוך תאו של הנאשם כשתי דקות תמימות, עד אשר הוא מוצא החוצה.

אין ספק, כי זהו פרק זמן נכבד ביותר, כאשר מדובר במספר סוהרים חמושים בצידוד מול אדם בודד, שלפי הנמסר מיד עם הכניסה אל התא הופל ארצה.

כתבתי זאת בזהירות רבה, לא ציננתי דברים מפורשים, שכן במסגרת המשפט הפלילי ניתן לרשום דברים מפורשים שכאלה רק בהתאם לראיות טובות, אך כאמור, נוכח הספק, איני קובע קביעות עובדתיות מה אירע בתוך התא.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

(19). התחקיר (נ/2):

התחקיר נושא את תאריך 15.2.19 ואין להבין כיצד נערך תחקיר נושא תאריך שקדם לתאריך האירוע.

אניח כי מדובר בטעות.

יחד עם זאת, התחקיר לא נערך בשיתוף דמויות רלוונטיות שהיו מעורבות ובעיקר בהעדרו של מפקד המשמרת חייר עלווה ואין להבין מדוע לא נערך תחקיר בשיתוף הדמות המרכזית הרלוונטית.

עם זאת, מאחר והתחקיר הוגש כראייה בלא הסתייגות, וזהו מסמך רשמי שהנפיק שב"ס, שלכאורה מרכז את "סיכום החקירה" שלו, בבחינת ריכוז "אמרות החוץ" של הסוהרים שהשתתפו בו, הוא יוצר ספק עובדתי, מניעתי, במשקל מסוים.

עיון בתחקיר מלמד, כי הוא אינו כולל את הפירוט הנטען, שבעת הפריצה הנאשם הסתער על הכוח עם המקל בידו כשהוא חובט בו (ממצא 5).

אכן, זו ראייה רשמית שהוגשה לבית-המשפט, שנוצרה בידי שב"ס והיא טופחת על גרסאות הסוהרים **בנקודה זו** (למרות שהנאשם בסיכומיו לא הציג טענה חדה שכזו בסיכומיו – סעיף 505 והלאה).

מעבר לכך, נטען כי הסוהרים נחבלו באזורים שונים בגופם, אך איש מהם לא העיד על חבלות ממשיות.

כלומר, התחקיר שולל את האפשרות לקבוע ממצאי עובדה אודות אלימות שנקט הנאשם כלפי הסוהרים לאחר הפריצה, והוא **לפחות יוצר ספק סביר**, כנדרש בהליך זה, שלא מאפשר לקבוע ממצא חיובי אודות אלימות מצדו של הנאשם, כפי טענת המאשימה.

(20). עדות הנאשם ואמרתו במשטרה:

הנאשם העיד כי הוא בן 36, עצור כ – 20 חודשים בתנאים של הפרדה ארצית (עמוד 133 שורה 30 והלאה).

הוא תאר באריכות את תנאי מעצרו הקשים (עמוד 134 שורה 2 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לדבריו, בבית-המעצר התנהל אך ורק מול תת גונדר אריק יעקב מנהל בית הסוהר ומול הקצונה הבכירה (עמוד 134 שורה 11 והלאה, שורה 20).

לדבריו, הוא עצור בעל מעמד בכיר, בעל השפעה על עצורים רבים אחרים (עמוד 136 שורה 16 והלאה, עמוד 164 שורה 24 והלאה).

לטענתו, לפני שהועבר אל כלא איילון, צפה שצוות השב"ס עתיד להציג אותו כדוגמא, וידע כי ינקטו כלפיו באלימות, למען יראו ויראו (עמוד 136 שורה 8 והלאה, עמוד 141 שורה 7).

לדבריו, ידע כי המעבר לכלא איילון תוכנן כדי "לשם כיפה אדומה מהשב"ס, כאילו המערכת מכניסה לי כיפה אדומה" (עמוד 136 שורה 12). כוונתו הייתה שרצו להשתמש בו כדוגמא לכל האסירים למען יראו ויראו (עמוד 137 שורה 15 והלאה, עמוד 138 שורה 1).

לדבריו, צוות הסוהרים, בפעולה מתוכננת מראש, הגביל את צעדיו, התנכל לו, כדי יגיע אל נקודת השבירה, שתצדיק את האלימות כלפיו (עמוד 138 שורה 5 והלאה, עמוד 140 שורה 29 והלאה).

לפני האירוע, היה עצור כשבועיים באגף הפרדה בכלא איילון (עמוד 139 שורה 17).

הוא לא העלה על דעתו ולא צפה כי יתנהלו כלפיו כפי שהתנהלו, כלומר הפריצה לתא, משום שכל ההתנהלות מולו הייתה בדרך של הידברות בידי הקצונה הבכירה ביותר.

באותו יום בבוקר, סרבו לבקשתו לקבל דיסקים למכשיר הסוניפלייסטיישין (עמוד 140 שורה 19 והלאה, עמוד 142 שורה 27 והלאה).

בערב, קרא לסוהר מני (עמוד 144 שורה 6), הסוהר מני חיים הגיע אל דלת התא.

הנאשם ביקש ממנו שיפתח לו את האשנב (עמוד 144 שורה 11).

הסוהר מני סירב לבקשתו.

לא ירק עליו אלא קילל אותו ואמר לו "לא ירקתי... כאילו אמרתי לו טפי עלייך" (עמוד 144 שורות 13 – 14, עמוד 144 שורה 31, עמוד 145 שורה 2, 4, 6, 9).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הסוהר מני הלך (עמוד 144 שורה 25).

לאחר מכן, ניסה לפתוח את האשנב בכל מני דרכים, שאחת מהן **חבטות באמצעות המקל המדובר, שאחז בידו, על-ידי הטחת קצהו בחוזקה על האשנב** (עמוד 144 שורה 25 והלאה, עמוד 145 שורה 19 והלאה, שורה 31, עמוד 146 שורה 1, 10).

את המקל פירק לשם הטחתו באשנב (עמוד 146 שורות 9 – 10).

לא זכר למסור את איזה חלק של המקל הטיח באשנב דלת הברזל, אבל עשה כן עם אחד הקצוות (עמוד 146 שורה 22 והלאה, עמוד 150 שורה 28).

חייר עלווה וצוותו הגיעו (עמוד 147 שורה 1).

חייר עלווה שוחח עמו בגישה מזלזלת והגישה שלו כלפי הנאשם הייתה בדרך כלל "מתנשאת" (עמוד 147 שורה 3, עמוד 148 שורה 18 והלאה).

אישר כי התבקש להושיט את ידיו לכבילה וקילל אותו שילך להזדיין, אך לא איים עליו: "אמרתו לו לך תזדיין, אני לא רוצה להוציא את היד, לך תביא קצין אחר..." (עמוד 148 שורה 22 והלאה, עמוד 149 שורה 7 והלאה: "מה יש לי לאיים?").

אותה עת, שני אסירים אשר שמעו על המתרחש, פנו אל הסוהרים במילים כדי לפשר. אחד מהם אבי רוחן, השני בעל הכינוי "שאבלי" (עמוד 149 שורה 9 והלאה, עמוד 189 שורה 24, שורה 28 והלאה).

לפני שהצוות נכנס אל תאו, ישב על המיטה, ולא אחז במקל: **"ישבתי על המיטה, חיכיתי"** (עמוד 150 שורה 19, שורה 24, עמוד 178 שורה 13).

הדלת נפרצה (עמוד 150 שורה 17, עמוד 185 שורה 29).

סמך על המעמד שלו בכלא והסביר במה דברים אמורים (עמוד 150 שורה 33 והלאה).

לא האמין שתתרחש פריצה אלימה (עמוד 148 שורה 25, שורה 27 והלאה, עמוד 149 שורה 19). לא האמין שלמישהו יהיה **"האומץ"** להיכנס לתאו (עמוד 220 שורה 2 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הצוות נכנס פנימה, והוא עצמו קם מן המיטה, כדי לתפוס את האלה או את המגן (עמוד 188 שורה 7 והלאה).

הוא קיבל מכה עם אלה בראשו, אחר קיבל מכות נוספות, אינו יודע לומר מי תקף אותו ובידי כמה הותקף (עמוד 152 שורה 6 והלאה, עמוד 155 שורה 17 והלאה, עמוד 180 שורה 7 והלאה).

כאשר הצוות נכנס לחדרו לא אחז במקל (עמוד 149 שורה 27).

לדבריו, ניסה לאחוז באלה כדי להתגונן מפניה וקיבל מכה נוספת מאלה אחרת (עמוד 155 שורה 27 והלאה).

לדבריו, "ראיתי את המוות" (עמוד 156 שורה 28).

נפל ארצה, איבד את ההכרה (עמוד 156 שורה 2 והלאה).

כאשר נפל ארצה, אחז בידו את האלה של הסוהר (עמוד 188 שורה 13).

בשלב מסוים שכב על גבו והמשיך לקבל מכות מאנשי הצוות (עמוד 156 שורה 12 והלאה).

דימם, סובב את עצמו לשכב על בטנו והגן על ראשו (עמוד 156 שורה 26).

נאזק (עמוד 157 שורה 6).

מסר תרשים של החדר (נ/3) (עמוד 152 שורה 22 והלאה), כדי להראות שלא יתכן שהסתער על הצוות עם מקל בידו, נוכח גובה התקרה וממדי החדר הקטן.

הובל אל המרפאה כשהוא חבול ומדמם (עמוד 157 שורה 16).

אכן, תחילה סרב לטיפול רפואי כי היה זה חובש ודרש בדיקה של רופא (עמוד 157 שורה 19 והלאה, עמוד 158 שורה 1, שורה 6 והלאה).

החובש צילם אותו במרפאה (עמוד 158 שורה 16).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לא איים על חייר עלוה, שיפתח לו את הפנים, אלא אמר לו "אני הולך ליח"ס" (אתה תשלם על זה ביח"ס) (עמוד 158 שורה 25, עמוד 159 שורה 1, שורה 3, שורה 17, עמוד 168 שורה 12 והלאה).

לאחר מכן הובל, מטושטש מאוד מהמכות שספג, אל אגף 11 – הצינוק, שהוא מקום נטוש נטול תנאי כליאה (עמוד 160 שורה 1). זיהה עצמו במצלמות האבטחה מובל החוצה (עמוד 167 שורה 6 והלאה): "כמעט נפלתי" (עמוד 167 שורה 19, עמוד 168 שורה 5).

לאחר מכן, הועבר לכלא אחר – כלא מגידו (עמוד 160 שורה 22 והלאה).

לדבריו, הוא נמצא בקרב על חייו בתיק אחר, ואין לא עניין לנהל תיק זה, שהינו תיק פשוט, רק לשם הניהול, אלא שמדובר בעניין עקרוני של צדק ולפיכך נלחם על חפותו (עמוד 151 שורה 31 והלאה, עמוד 172 שורה 29 והלאה). טען שאילו היה אשם היה מנחה את ב"כ לכרות הסדר טיעון ולא היה מנהל את התיק.

ואולם, איני מתרשם מטענה זו, שכן התקבל הרושם כי הנאשם "נהנה" מהליך ניהול ההוכחות - הוא צובר תשומת לב, הוא מוצא מתאו המבודד, פוגש אנשים, הוא נושא דברים באולם בית-המשפט בפני קהל אוהדיו וכיו"ב.

ואכן העיד: "אני אשאר כאן נשבע לך אדוני עד הבוקר...אני אחזור איתך על מה ששאלת עד הבוקר נבלה...משעמם לי לבד בתא הפרדה...משעמם לי אין לי ברירה...הפלייסטיישן מקולקלת..." (עמוד 211 שורה 18 והלאה).

לדבריו, גובה תקרת התא כשני מטר והוא לא יכול היה להניף מקל מעל ראשו כפי שטענו, שאם היה עושה כן המקל היה פוגע בתקרת החדר (עמוד 163 שורה 5 והלאה). יצוין, כי גובהו של הנאשם 1.83, גובה תקרת התא כשני מטר (עמוד 163 שורה 11 והלאה). בנוסף, מדובר בחדר קטן, צפוף, שאינו מאפשר את המיוחס לו (עמוד 163 שורה 23 והלאה). בנקודה זו אציין, כי היה על המאשימה להוכיח, **בראייות**, מה מבנה התא, על הריהוט שבו, והיא לא עשתה כן.

לדבריו, המקל נעדר סימן של חבלה ואם היה מכה את המגנים המקל היה נשבר.

לדבריו, אילו רצה לתקוף בעוצמה היו לו אמצעים טובים יותר, ובכלל זה אלות מאולתרות מרגלי השולחן ויכול היה להרתיח מים חמים וכיו"ב (עמוד 163 שורה 28 והלאה, עמוד 186 7 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

לדבריו, הסוהרים יכולים היו לנקוט כלפיו באמצעים אחרים, אשר יחייבו אותו להושיט את ידיו, כגון התנת גז מדמיע ועניין זה מרמז על כוונת תחילה לנקוט כלפיו באלימות להשמתו לדוגמא (עמוד 163 שורה 33, עמוד 164 שורה 6).

לדבריו, פניו דממו - אישר את פציעותיו (עמוד 174 שורה 13 והלאה).

לא אמר ליוסי רוזן שלכל שבת יש מוצאי שבת: "אני לא יודע מאיפה הוא המציא את זה..." (עמוד 159 שורה 9).

סיפר על מגבלות רפואיות שונות מהן סובל, כגון פריצת דיסק בגבו (עמוד 162 שורה 27) - כפי הנראה בכדי לרמז לבית-המשפט, כי הוא לא יכול היה מבחינה פיזית לבצע את האלימות המיוחסת לו ("מגבלות, לא ניגיה ולא קפצתי" – עמוד 163 שורה 4). ברם, יש לומר כי הנאשם העיד שעות ארוכות בעמידה, ולא ניכר היה כי יש לו קושי בריאותי, לפחות בעניין זה. מעבר לכך, זהו נאשם אשר העיד על עצמו, כי הוא נוהג לבצע מדי יום ארבעה סטים של 100 כפיפות בטן, כאשר רגליו בתוך אשנב התא (עמוד 236 שורה 2 והלאה) וכן "עמידות ראש" (עמוד 236 שורה 7, שורות 28, 29, עמוד 237 שורה 1 והלאה).

לדבריו, הסוהרים אשר העידו בבית-המשפט שיקרו בעדותם והסתירו דברים (עמוד 190 שורה 30, עמוד 191 שורה 1).

לדבריו, מדובר בקנוניה של "כנופיה" של דרוזים כלפיו (עמוד 191 שורה 29 והלאה), אשר רצתה לסמן אסיר בעל מעמד ולהפוך אותו לדוגמא לכל האסירים (עמוד 192 שורה 26 והלאה, עמוד 248 שורה 12 והלאה). ואולם, הוא לא יכול היה להסביר כיצד זה מתיישבת טענתו עם העובדה **שהוא עצמו הכה בחוזקה בדלת הברזל באמצעות המקל שברשותו ועם העובדה שהוא עצמו סירב להושיט את ידיו לכבילתו** (ראו הצגת הטענה והעדר תשובה מספקת תוך התחמקות מתשובה עניינית בעמוד 200 שורה 15 והלאה עד עמוד 205).

הוא לא יכול היה למסור הסבר הגיוני למה בדיוק הסוהרים הללו רקמו נגדו את הקנוניה הנטענת. הנאשם התפזר בתשובותיו למחוזות שונים אך לא השיב תשובות ישירות לשאלות שנשאל ובסופו של יום השיב – "אני לא יכול לתת לך תשובה, הלאה" – עמוד 206 שורה 17, וכך הלאה, עמוד 212 שורה 1 והלאה, עד אשר ב"כ הנכבדה כבר אמרה לו בנימת ייאוש: "אתה יכול להקשיב לשאלה אני מתחננת שתקשיב לשאלה" – עמוד 211 שורה 33).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

מעבר לכך, כפי שראינו צפייה בסרטון מלמדת, כי צוות הסוהרים הגיע אל המקום, **ניהל עם הנאשם משא ומתן ולא שש מיד להיכנס אל התא**. הוא לא הגיע מראש מזווד ואם היה אבק של אמת בטענת הנאשם, היו פני הדברים אחרת – הצוות היה מגיע למקום מזווד ובלא אומר ודברים נכנס מיד אל התא. גם טענה זו לא פגשה הסבר הגיוני מאת הנאשם (עמוד 208 שורה 16 והלאה).

אכן, יש לדחות את טענת הנאשם שלפיה "לא היה משא ומתן" (עמוד 208 שורה 32, עמוד 211 שורה 1) וכן את הטענה כי הצוות החליט "ישר" היכנס אל התא (עמוד 209 שורה 21 והלאה), שכן **הסרטון טופח על פניו**. אכן, אולי לא היה משא ומתן **לפי הגדרתו של הנאשם**, שסבר כי משא ומתן משמעו, כניעה - קבלת התנאים שהוא מציב, שכן לדידו יש להעניק לו יחס מיוחד, "חם ואוהב", כיאה למעמדו העברייני, אך יובהר לו בזאת, כי יש לדחות את פרשנותו זו לצמד המילים "משא ומתן".

מעבר לכך, שטענתו של הנאשם בדבר קנוניה מופרכת, אין היא מתיישבת עם העובדה, שהסוהר מני חיים, שאינו עובד באגף הפרדות ושמעולם לא ראה את הנאשם, אף הוא, חבר לשאר הסוהרים כנגד הנאשם. הנאשם הופגש עם תהייה זו ולא מסר תשובה מסבירה, המניחה את הדעת (עמוד 216 שורה 11 והלאה).

במהלך כל ניהול המשפט, ובעת עדותו בפרט, בהחלט ניתן היה להתרשם, כי זהו נאשם שנוח להתעצבן. לא פעם התפרץ על העדים, כל אימת שדעתו אינה נוחה, או שהוא הרגיש כי אינו מקבל את מבוקשו, עד אשר עתים נאלצה ב"כ להרגיעו (עמוד 255 שורה 28). כך, שהתנהלותו ביום המקרה, עת התפרץ על הסוהרים, לא עצר את לשונו, לא שם נקודה בשלב הקללות, אלא חלף עבר אל שלב האיומים, מתיישבת ועולה בקנה אחד עם מיהותו.

הנאשם מסר בחקירתו היחידה במשטרה – ת/1, כדלקמן:

הפנה את החוקר שיראה כיצד הוא נראה והחוקר צילם את חבלותיו.

טען כי הסוהרים "תקפו אותי בגלל זה הם רוצים לפתוח לי תיק".

הפנה את החוקר אל המצלמות.

נטען בפניו כי הסוהר מני חיים טוען שהוא קילל אותו וירק עליו ותגובתו הייתה: "איך פגעת בו. אני בתא סגור, איך אני אפגע בו".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אישר שקילל את הסוהר מני חיים.

לא זכר אילו קללות.

לא דפק על דלתות התא "רק צעקתי שאני רוצה לעבור מפה".

לא איים על קצין המשמרת.

הכחיש כי אחז במקל.

לא התנגד לכבילתו ולא בעט בסוהרים.

לא איים במרפאה, אך הסביר את המשפט שאמר "ברור שזה טעות. על טעות ישלמו אמרתי אני אלך ליח"ס".

הנאשם לא מסר בהודעתו במשטרה – ת/1 את גרסתו המפורטת, כפי שמצאה ביטויה בעדותו.

אכן, ת/1 יתכן שאינה מייצגת בהכרח את כל דבריו של הנאשם, שכן מדובר בנאשם דברן במיוחד, ואילו נוסחו של ת/1 תמציתי יותר, ועדיין היה מצופה למצוא בה את עיקר גרסתו (במיוחד נוכח העדר הטחת טענותיו בגובה האמרה).

כך, למשל, לא מסר כי אמר למני חיים "טפי עלייך". לא נמסרה בעדותו הסבר סביר מדוע לא אמר זאת בחקירה המשטרתית (עמוד 194 שורה 1 והלאה).

לא סיפר על הדפיקות באשנב באמצעות קצה המקל, אלא דווקא הכחיש דפיקות. הנאשם נשאל מדוע לא אמר זאת בחקירה המשטרתית והשיב **תשובה מיתממת**: "ש: אז למה לא אמרת לו דפקתי על האשנב? ת: כי הוא לא שאל אותי, שאל אותי על חלונות. ש: כי הוא לא שאל אותך ספציפית על האשנב? ת: כן... הוא שאל אותי על חלונות ואין חלונות" (עמוד 245 שורה 1 והלאה). **אני דוחה הסבר מתפלסף שכזה**, נוכח מיהותו של הנאשם, אשר נוהג להעניק דרור ללשונו, להשיב תשובות רחבות, אף אם אלו סוטות מן העיקר, ואין מדובר בנאשם שתשובותיו קורקטיות, דלות או חסומות. הנאשם בהחלט יכול היה להבהיר את גרסתו, גם אם לא נשאל ברחל בתך הקטנה על פרט ופרט.

בהודעתו, לא מסר שבעת הפריצה לתא ישב על המיטה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ב"כ הנאשם, אשר חקרו את העדים במסרקות דקות של ברזל, בשאלות מיני שאלות, לא הציג בפניהם את גרסתו של הנאשם בנושאים מהותיים. כך, למשל, הסוהר מני חיים לא הופגש עם הטענה כי הנאשם אמר לו "טפי עליך" (לא התקבל הסבר לכך - עמוד 195 שורה 5 והלאה, עמוד 239 שורה 1 והלאה), הסוהרים לא הופגשו בצורה מפורשת עם הטענה, כי הם תקפו את הנאשם באמצעות אלות (עמוד 180 שורה 18 והלאה) ועוד.

טענתו של הנאשם, כי בעת החקירה "הייתי מטושטש" (עמוד 225 שורה 18) לא מצאה ביטוי ברישום שבהודעתו, ובעיקר לא מצאה כל ביטוי בחקירתו של גובה האמרה. ושוב יש להניח כי מדובר בטענה כבושה שכבושות והנאשם לא מסר הסבר מדוע לא הציג את טענתו לב"כ כדי שיטיחו בעד (עמוד 228 שורה 31 והלאה). ודוק, הודעת הנאשם הוגשה כראיה בלא כל טענת "זוטא".

הסברו של הנאשם, כי רצה לשאול את העדים, וכי הושתק שלא להתערב או להפריע לחקירה הנגדית של ב"כ (עמוד 182 שורה 30 והלאה), אינה פותרת את התעלומה מדוע ב"כ לא הטיחו בעדים את גרסתו, אם הציג בפניהם את גרסתו.

והנה מתברר, לטענתו, כי ב"כ "לא ישבו איתי על התיק הזה" (עמוד 183 שורה 9). זהו הסבר מוקשה, בלתי סביר, שנועד להציג תשובות מאולצות לתהיות הנ"ל. בהחלט קשה להניח שכך פעלו ב"כ הנאשם.

לא זו אף זו – לדבריו, במקום אחר, הוא לא סיפר לעורכי-דינו את גרסתו: "ש: את הסיפור שסיפרת לי פה עכשיו סיפרת לעורכי הדין? ת: לא. ש: לא סיפרת להם? ת: לא, אמרתי להם אני הולך להגיד את מה שקרה בבית המשפט" (עמוד 196 שורה 2 והלאה). על כן, לא ברור מדוע "הסתיר" הנאשם את גרסתו מאת עורכי-דינו. יש להניח כי מדובר בגרסה כבושה – הא ותו לאו.

יתירה מכך, החבלות על פניו וגופו של הנאשם, אינן מתיישבות עם חבלות שנגרמות ממכות של אלה, אשר היו אמורות להותיר חבלות מסוג של המטומות. הנאשם לא מסר הסבר לשאלה זו (עמוד 182 שורה 17 והלאה). אם צוות הסוהרים חבט בנאשם באמצעות האלות מכות נמרצות בכל חלקי גופו, כפי שטען (עמוד 234 שורה 6 והלאה), היה מצופה למצוא חבלות רבות, נוספות, מסוג של המטומה. הנאשם נשאל ביחס לכך והשיב: "כנראה אולי אם המכה לא חזקה לא עשתה סימנים..." (עמוד 234 שורה 19).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

הטענה שלפיה צוות הסוהרים רקם קנוניה, שבמסגרתה יזם חיכוך מכוון עם הנאשם, כדי להציגו כדוגמא לשאר האסירים, היא טענה מגוחכת, פרי מחשבתו הסובייקטיבית של הנאשם, שאינה מתיישבת עם השתלשלות האירועים באותו יום, שהרי גם אליבא ד'גרסתו, הוא עצמו דפק בחוזקה על דלת הברזל של תאו, הוא זה שסירב להושיט את ידיו לכבילה, דבר שהוביל את השתלשלות האירועים שהובילה לכניסה לתאו ובוודאי שצוות הסוהרים לא יכול היה לרקום תרחיש שכזה שכל כולו רובץ להתנהגותו של הנאשם עצמו.

הקנוניה הנטענת אינה מתיישבת עם העובדה, כי גם הסוהר מני חיים, שלא היה חלק מסוהרי אגף ההפרדה ומעולם לא ראה את הנאשם לפני כן, וגם החובשים שאינם חלק אינטגרלי מסוהרי האגף מסרו דברים מפלילים המתארים את התנהגותו. הנאשם לא השיב תשובה סבירה לתהייה האם גם החובשים הם חלק מקנוניית השקר לטענתו (עמוד 256 שורה 18 והלאה, "תשאלו אותם" – עמוד 256 שורה 32, עמוד 257 שורה 1, 3).

צפייה בסרטון מלמדת על התנהלות מדודה של צוות הסוהרים, אשר הגיע אל המקום לא מזווד, ניהל משא ומתן, ניתן לראות סיג ושיח, ואילו היה הצוות חפץ מראש להיכנס אל התא בכניסה אלימה, היה מגיע מזווד מראש, עושה כן מיד, בלא אומר ודברים מיותרים.

התבוננות בתמונות המתעדות את החבלה (ת/3) עלולות להוביל את המתבונן אל המסקנה השגויה, כי לפחות אחת מעיניו של הנאשם חבולה – לכאורה, מסביבה המטומה.

ואולם, מסקנה זו מטעה, והיא מתבררת רק למי שהתרגל אל מראהו של הנאשם בבית-המשפט. מתברר, כי סביב עינו של הנאשם קיים עיגול כהה יותר, שעלול להוביל למסקנה מוטעית כי הוא חבול. הערה זו חשובה, משום שבעת שהנאשם העיד, הוצגו בפניו תמונות החבלות, הוא נשאל ביחס לכל החבלות, והאם קיבל מכה בעינו. הנאשם קפץ על השאלה כמוצא שלל והשיב "קיבלתי, כן... קיבלתי בשתי העיניים, אני חושב היה... בשניים... זוכר..." (עמוד 233 שורה 20 והלאה). זהו שקר גם היורד לשורשו של עניין המלמד, כי הנאשם מגזים ומאדיר את האירוע במטרה לשוות לו נופך של אלימות חסרת פשר.

על כן, אני דוחה את גרסתו של הנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

(21). ד"ר עלא ג'ריס:

מעבר לאישור בדבר המסמכים הרפואיים וצילומי החבלות של הנאשם (לא ידע מי צילם), לא ניתן היה לשאוב מעדותו (עמוד 48 שורה 19 והלאה) דבר בעל משמעות לזירת המחלוקת.

אכן, הוא לא ידע לספר על דבר חריג שנאמר במרפאה (עמוד 52 שורה 24 והלאה), אולם הוא לא שהה במרפאה ברציפות, מראשית הבאתו של הנאשם אליה ומכל מקום, השמעת האיום אפשרית לאוזניו של חייר עלווה בלבד, שאליו כיוון הנאשם את הדברים, בלא שכלל השומעים, ובפרט רופא המרוכז במעשיו, יכוונו את חושיהם לנאמר.

(22). מפקד בית-הסוהר איילון תת גונדר אריק יעקב:

הרושם הישיר הבלתי אמצעי, המהימן, שהעד עשה בעדותו בהחלט מאפשר לקבלה.

הוא העיד על יחסיו המקצועיים עם הנאשם, המושתתים על כבוד הדדי (עמוד 18 שורה 8 והלאה, עמוד 21 שורה 6 והלאה).

בדרך כלל הנאשם שמר על הגבולות שהוצבו לו (עמוד 19 שורה 12 והלאה, שורה 19).

סיפר על תנאי המעצר הנוגעים לנאשם ועל הכללים הנוגעים למאסרו (עמוד 20 שורה 1 והלאה).

אישר את טענות הנאשם, ראה את מורת רוחו, אישר כי הוא שמע מפיו טענות שונות על תנאי הכליאה אשר הובילו אותו לרצות לעבור מכלא איילון (עמוד 20 שורה 15 והלאה).

הנאשם מעולם לא התנכל לסוהר בצורה מכוונת (עמוד 21 שורה 17).

יש מקרים, "בתדירות נמוכה מאוד" שבהם אסירים מתעצבנים ודופקים על דלתות התאים (עמוד 22 שורה 26 והלאה).

לחצן מצוקה מופעל לפי שיקול דעת הסוהר במקום, אם חש בחוסר ביטחון (עמוד 23 שורה 19 והלאה).

אגף 11 באיילון הינו אגף בידוד המאוכלס לעתים רחוקות (עמוד 24 שורה 19 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אישר כי בסופו של אותו הערב הנאשם הושם באגף הבידוד כ – 24 שעות (עמוד 25 שורה 7).

באותו ערב לא היה בבית הסוהר אלא בהשתלמות.

העיד כי לחצן המצוקה מופעל בכל מקרה שהסוהר חש חוסר ביטחון – גם אם זה מיותר.

הוא לא מסר את ההחלטה להוציא את הנאשם מן התא, כפי טענת מפקד המשמרת, חייר עלווה, אלא דווח על כך בדיעבד, לאחר שכבר הוצא מן התא: "עקרונית אני נכנסתי לתמונה, אז התערבתי אחרי שלצורך העניין כטייר כבר היה אחרי האירוע... אמרתי מאחרי האירוע, אחרי שהוציאו אות עניתי כבר שאני זה שאמרתי להוציא אותו לבידוד ולא לאגף המעבר... כאילו לצורך העניין התהליך של עד השלב שהוא מחוץ לתא? אני לא הייתי בתמונה, ציינתי אני הייתי בתמונה אחרי... לא, אמרתי אני נכנסתי לאירוע לא בדרך. אני יצאתי מהבית ברגע שהבנתי שהוא כבר יצא מחוץ לתא ולצורך העניין היה אירוע של שימוש בכוח" (עמוד 25 שורה 26 והלאה, עמוד 40 שורה 28, עמוד 41 שורה 1, עמוד 47 שורה 6 והלאה – בניגוד לעדות חייר עלווה).

כלומר, עד שהנאשם הוצא מן התא חבול, לא הייתה לו כל ידיעה על כך.

המאשימה, אשר הבינה כי לפני סתירה שאינה ניתנת ליישוב הציעה בסיכומיה **שבע"פ** (עניין שהוצנע בסיכום הכתובים): "**אני אבקש לדחות את עדותו של מפקד הכלא**...אני אבקש לאמץ את עדותו של חייר עלווה במלואה..."(עמוד 112 שורה 14 והלאה).

העיד כי לאחר מכן, בשעה 00:23 לערך, הגיע אל המקום (עמוד 26 שורה 32).

לדבריו, בשעה 00:03 לערך (עמוד 39 שורה 20) פגש את הנאשם חבול בפנים, בראש, ראה שהוא לא יכול היה לעמוד על הרגליים (עמוד 27 שורה 12 והלאה, עמוד 29 שורה 32, עמוד 30 שורה 21, עמוד 39 שורה 14: "הוא היה חסר שיווי משקל, ניסה כמה פעמים לעמוד, החליק ונתתי לו כיסא הוא ישב").

הנאשם הציג בפניו את טענותיו, התרשם ממצבו הרפואי, אך שמע מפיו גם הודאה שכן ירק על מני חיים ושאישר שהחזיק מקל בידו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

אכן, הנאשם אישר בפניו כי ירק על הסוהר: "קודם כל מתאר בפניי והוא גם אומר אחד לאחד, אומר גם את היריקה שלו לכיוון הסוהר שהיה באגף..." (עמוד 28 שורה 26).

העריך שכל האירוע היה מיותר "אירוע, שחצה את, שיצא מפרופורציות בצורה מיותרת" וניתן היה לטפל בו בדרכים אחרות, בדרכי נועם ואילו היה מתאפשר לו לשוחח עם הנאשם, האירוע היה נגמר אחרת (עמוד 28 שורה 1 והלאה, שורה 22). בנקודה זו אעיר, כי כאשר האזנתי לעדותו בעניין זה בהחלט חלפה בראשי המחשבה על ההיגד המפורסם המלמד, כי לעתים "אל תהיה צודק – תהיה חכם", אך זוהי מחשבה של חוכמה בדיעבד, מה היה קורה אילו היו משהים מעט את הפריצה אל התא ואל המקום היה נקרא מפקד בכיר, מנוסה לפטור את מצב הדברים ולו בדרך של שיחה טלפונית.

הנאשם אישר כי החזיק במקל מטאטא גם בעת שצוות הסוהרים נכנס פנימה (עמוד 28 שורה 27, עמוד 29 שורה 1).

הנאשם אמר לו כי הצוות הכה אותו, חבטו בו (עמוד 28 שורה 32, עמוד 29 שורה 8).

הנאשם אמר לו כי חייר עלווה שוחח עמו בצורה מזלזלת.

הנאשם אמר לו שהצוות נכנס פנימה ושהם "פרקו עליו זעם" (עמוד 29 שורה 6).

הנאשם הודה בפניו שאמר לצוות: "אם אתם גברים תכנסו" (עמוד 29 שורה 10).

עוד אישר כי הנאשם אמר לו ש"זה הכתובת שעל הקיר" (עמוד 29 שורה 19).

אישר כי אמר לנאשם בשיחה "אני לא יעבור על זה בשקט" (עמוד 35 שורה 14).

לאחר המקרה, ערך תחקיר, אך יש לומר כי באופן תמוה היה זה תחקיר חסר, בלא שחייר עלווה נטל בו חלק וכן חסרו בו עדים רלוונטיים נוספים (עמוד 32 שורה 5 והלאה, עמוד 34 שורה 24 והלאה).

העיד כי בהחלט היה ניתן לטפל במקרה באמצעים אחרים, כגון התזת גז מדמיע אל תוך התא. הדגיש כי אפשר לפתור כל בעיה בדרכים לא אלימות (עמוד 33 שורה 30 והלאה, עמוד 34 שורה 6).

יחד עם זאת אישר, כי בנסיבות האירוע נכון היה להוציא את הנאשם מן התא כבול (עמוד 38 שורה 15, עמוד 39 שורה 1).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

בחינת עדותו מלמדת, כי הדברים שמסר אינם כוללים ראיות מזכות או המקימות ספק סביר, משום שהם כוללים בעיקר את טענותיו של הנאשם, בפניו, ואין לו ידיעה ישירה ממקור ראשון מה בדיוק אירע באותו יום. הדברים שאותם ראה, כגון חבלותיו של הנאשם, בהחלט יכולים להתיישב עם כל תרחיש, כפי שפורט לעיל.

להיפך, ניתן לשאוב מעדותו דווקא התוודות המסבכת את הנאשם.

(23). האסיר היימן אל טביש:

העיד כי היה בתא מאסר בכלא איילון הממוקם מול תאו של הנאשם.

לטענתו, ראה **קטעים** של האירוע **דרך פתח צר** של תאו הממוקם מול תאו של הנאשם, שבאמצעותו הביט, לאחר שצוות הסוהרים סגר את אשנב הדלת של תאו (עמוד 57 שורה 6 והלאה).

לדבריו שמע משפטים בערבית שנאמרו לנאשם כגון "אתה תצא למעבר" ו - "אני אראה לך מי אנחנו" (עמוד 57 שורה 31, עמוד 58 שורה 5).

לדבריו שמע את הנאשם אומר לצוות **אם אתם גברים תכנסו** (עמוד 70 שורה 19, עמוד 74 שורה 3).

לדבריו, ראה את הנאשם בפינת המיטה, הצוות זרק אותו על הרצפה, ראה שבועטים בו.

איני מקבל את הטענה כי העד הצליח לראות את הנעשה בתוך התא, דרך החור הצר של האשנב (עמוד 58 שורה 29) ממנו הביט (חור כקוטרו של הטוש – לורד – עמוד 72 שורה 10 והלאה), הממוקם בחלק התחתון של הדלת (העד טען שישב על ברכיו – עמוד 62 שורה 26 – תרשים ת/9) **בהינתן שדלת התא הצרה נחסמה בידי הסוהרים חמושי הציוד שנכנסו פנימה.**

איני מקבל את הטענה כי העד יכול היה לראות שבועטים ברגליו של הנאשם (עמוד 59 שורה 13 והלאה).

מעבר לכך, באופן תמוה, העד פיתח ראייה ושמיעה **סלקטיביים** ביותר. כך, למשל הוא **לא** שמע כל התרחשות חריגה מקדימה. הוא לא שמע את הוויכוח בין הנאשם לסוהר מני חיים, לא ראה יריקה או

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

התנהגות דומה (עמוד 63 שורה 23). לדבריו הוא לא שמע קול רעש עד אשר הסוהרים הגיעו אל האגף (עמוד 63 שורה 30). לדבריו, בטרם האירוע שעליו העיד, האגף היה "רגיל" (עמוד 65 שורה 12).

הכיצד זה לא שמע העד את הטחות המקל עליהם העיד הנאשם, בדלת הברזל של תא המעצר ? כיצד זה לפי טענתו היה "שקט מוחלט" בטרם המקרה שעליו העיד (עמוד 67 שורה 5).

באופן תמוה לא ראה את הנאשם אוחז במקל, כפי שהנאשם עצמו העיד (עמוד 74 שורה 13, שורה 22).

באופן תמוה הוא לא שמע את הסוהרים מבקשים שהנאשם יושיט את ידיו מבעד לאשנב התא לשם כבילתו (עמוד 75 שורה 1).

גם אליבא דגרסתו, לצורך הדיון ולצורך הדיון בלבד, ניכר היה שהוא לא ראה את כל האירוע מתחילתו ועד סופו, אלא קטעי קטעים של תמונות שהתאספו למסקנה במוחו ("חלק לא ראיתי" - עמוד 73 שורה 14).

על כן, איני מקבל את עדותו.

(24). האסיר אלכס רוזלין (שבליק):

תאו אינו ממוקם מול תאו של הנאשם (עמוד 77 שורה 33).

הוא לא ראה מה קרה בתוך התא ולא יכול היה לראות, אלא את הכניסה אל התא של הנאשם (עמוד 79 שורה 19).

מעבר לכך, ניכר היה כי הוא מוטה וחד צדי מאוד בעדותו. כך, למשל, כינה מיד את הסוהר "סוהר חוצפן" (עמוד 78 שורה 7).

בנוסף, נטה להגזים בעדותו "לא דיבר איתו בכלל" וטען שצוות הסוהרים ישר נכנס לתא – כל זאת בניגוד מוחלט לנצפה במצלמות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

כך, למשל, בעדותו, צמח מספר הסוהרים ל – 15 (עמוד 78 שורה 24) (אחר תיקן ל – 11, 10 סוהרים – עמוד 83 שורה 3) וסיפר כי הם נכנסו פנימה ארבע, ארבע, ארבע עם "אלות שלופות" (עמוד 78 שורה 24, עמוד 83 שורה 4).

לדבריו, מטרת הסוהרים הייתה "באו במטרה לשבור את הבן אדם" (עמוד 78 שורה 27).

לדבריו, ראה את פניו של הנאשם שותתות דם בעת שהוצא מהתא. ואולם התבוננות בתרשים ת/10 ובתמונות מצלמות האבטחה מלמדת כי הנאשם הוצא מן התא כאשר גבו מופנה לכיוון תאו של עד זה, כאשר הסוהרים מובילים אותו נעים ממנו והלאה, באופן שהעד כלל לא יכול היה לראות את פניו של הנאשם.

על כן, איני מקבל את עדותו.

(25). האסיר אבי רוחן:

מסר עדות מדודה יותר מעדותו של קודמו (עמוד 85 שורה 9 והלאה), אך עדיין איני מקבל את עדותו כבעלת משקל נוכח זירת המחלוקת.

לזכותו יש לומר, כי הוא לא התיימר להעיד שראה מה קרה בתוך התא, אלא מה ששמעו אוזניו בלבד (עמוד 86 שורה 22).

ואולם, טעה לחשוב כי הסוהרים הגיעו אל האגף כבר חמושים בצידוד: "אז אני אומר לך, הם הגיעו עם קסדות ועם הכל ועם אלות ביחד הכל..." (עמוד 92 שורה 5). לדבריו, הם הגיעו לאגף עם האלות שלופות (עמוד 92 שורה 14). כל זאת בניגוד מוחלט לנצפה במצלמות האבטחה. על כן, יש להניח כי שת ליבו או לא ראה אותו מתחילתו.

טעה לחשוב שהגיעו "שמונה עד עשרה סוהרים" (עמוד 92 שורה 22) כשכולם כבר מזוודים (עמוד 92 שורה 31).

אגב, טען שהסוהרים הגיעו אל האגף "במטרה לשבור אותו" (עמוד 85 שורה 29) (ניסוח דומה לניסוח של קודמו – עמוד 78 שורה 27).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

באופן מוזר, אף הוא, טען כי בטרם האירוע האגף היה שקט (עמוד 95 שורה 15) ולא העיד על הטחת המקל בתא הברזל, כפי שהנאשם העיד שעשה. שוב, עניין זה תומך במסקנה כי לא הבחין בנעשה מתחילת האירוע.

אין חולק שהוא לא ראה את הכניסה לתא: "לראות אני לא יכול לראות" והמידע בחושיו נקלט רק מחוש השמיעה - מהצעקות שנחשף אליהן (עמוד 86 שורה 22)

הוא שמע את הנאשם צועק מכאבים, ועדיין צעקותיו של הנאשם יכולות להתיישב עם כל תרחיש. לדבריו, ניסה לפשר, לשוחח וליישב את ההדורים אך הסוהרים לא שמעו בקולו.

על כן אני קובע, כי עדותו אינה מאירה את זירת המחלוקת האמתית שבתיק זה.

ג. מסקנות:

תצריף עדותם המהימנה של הסוהר מני חיים, הסוהר חייר שנאן ומפקד האגף חייר עלווה, בכפוף להערות המסתייגות דלעיל, יחד עם המקל, שחלק המטאטא הוברג ממנו, התבוננות במצלמות האבטחה, עדותו של מפקד בית המעצר תת גונדר אריק יעקב, שבפניו הנאשם הודה ביריקה אל הסוהר מני חיים ובהחזקת המקל גם בעת הכניסה פנימה, כל אלו מובילים למסקנה שבמסגרתה אני קובע, כי המאשימה הוכיחה, כנדרש בהליך זה את התרחיש בעובדתי הבא:

א. הנאשם ירק על מני חיים.

ב. הנאשם הכה בדלת הברזל של תא המעצר.

ג. מני חיים הזעיק את מפקד המשמרת, חייר עלווה בטלפון ואת צוות הסוהרים בלחיצה על לחצן המצוקה.

ד. חייר עלווה הגיע אל המקום יחד עם הסוהרים.

ה. חייר עלווה ניהל עם הנאשם משא ומתן ובמסגרתו ביקש ממנו להושיט את ידיו מבעד לאשנב דלת התא לכבילתו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ו. הנאשם סירב.

ז. הנאשם איים על חייר עלווה באומרו לו את המלל, המתואר באישום.

ח. לאחר מכן, האשם אחז במקל בידו לאות איום.

ט. חייר עלווה הורה לצוות להתחמש בציוד כניסה לתא.

י. צוות הסוהרים עשו כן - אירעה פריצה אל תוך התא.

יא. הנאשם הוטח לאחור, התנגד למעצרו, בסופו של דבר נכבל, הורם, הוצא מן התא, הובל מדמם אל המרפאה.

יב. במרפאה, איים הנאשם פעם נוספת על חייר עלווה ולאחר מכן, פעם שלישית עת הובל אל הצינוק.

יג. ואולם, עדיין נותר ספק סביר מה בדיוק התרחש בתוך התא לאחר כניסת הסוהרים אליו: איני קובע כי צוות הסוהרים הכה את הנאשם במכות נמרצות ובמכות אלה, כטענתו – קביעה שכזו מחייבת הוכחה אמינה של ממש וכזו לא הובאה, ומנגד איני קובע כי הנאשם הוא שהסתער עליהם עם המקל שבידו ותקף אותם באמצעותו ובבעיטות, כפי טענת המאשימה – גם קביעה שכזו מחייבת הוכחה אמינה של ממש וכזו לא הובאה.

יד. לסיום, לא אצא פטור בלא להתייחס לציטוט שהובא בידי הנאשם בפתיח לסיכומיו, המתאר את מדיניות ההחזקה של אסירים בתנאי הפרדה. אף אם יש ממש בנטען בציטוט שהובא (ואיני דן כאן לגופה של טענה) – האם יש בתנאי ההפרדה של הנאשם פטור או הצדק להתנהגותו? האם הם עולים כדי מסקנה בדבר הענקת הנחה למעשיו? תנאי ההפרדה לחוד והתנהגותו של הנאשם לחוד. לרשות נאשם שלל מהלכים משפטיים, בהתאם לדיון, ביחס לתנאי ההפרדה בהם הוא נתון, אך יריקה על סוהר ואיומים על סוהר אחר אינם אחד מהם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-03-57226 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

ד. תוצאה:

על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

רצף אחד של שלוש עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז – 1977 (כלפי מפקד המשמרת חייר עלוה).

עבירה אחת של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק הנ"ל (יריקה על הסוהר מני חיים).

ניתנה היום, ל' תשרי תש"פ, 29 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.

מנחם מזרחי, שופט, סגן הנשיאה